blok 23.qxd 29.11.2015 12:54 Page 1

KRESŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 15 november 2015 ČÍSLO 23

„Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený“ (Mk 16,16)

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 2

OBSAH

Úvod 3

Zotrvávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Dobrý a zlý človek *(R. Stráňava)* 5
Druhá smrť *(M. Vyhnánek)* 7
Tesne minúť cieľ *(R. Stráňava)* 8
Božie povolanie *(D. Mojžiš)* 10
Veriť znamená víťaziť *(Cestou životem)* 13
Veriť znamená poslúchať *(Cestou životem)* 13
Božia zásada pre obnovenie *(Cestou životem)* 14
Ako kázal evanjelium apoštol Pavol? *(Cestou životem)* 14
Ako ste sa obrátili? *(Cestou životem)* 15
Obsah a účel Pavlových listov Tesaloničanom *(Cestou životem)* 15
Vzkriesenie mŕtvych *(J. Mjartan)* 16
Život podľa Božej vôle podľa epištoly Efežanom *(D. Mojžiš)* 17
Kto a čo je našou radosťou? *(Cestou životem)* 18
Ekumenické hnutie *(upravené)* 18
Veľký rozdiel *(F. Butcher)* 20
Moc Pánova bola prítomná uzdravovať ich *(M. Vyhnánek)* 21
Kamene vo fľaši *(R. Stráňava)* 25
Láska a duchovné dary *(E. R. M)* 25
Stretnutie *(F. Butcher)* 26

Zotrvávali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Dobrý pastier *(DeHaan)* 29
Kristove a naše utrpenia *(F. Butcher)* 30

Zotrvávali na modlitbách

Pane, nauč nás modliť sa *(preložil: B. Dř.)* 33

***Časopis* KRESŤAN** zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK6311000000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KRESŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava
Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský
Kontakt: e–mail; vyslav@azet.sk tel.02/62314916
daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833
Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08 ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 3

ÚVOD

Milí čitatelia,

zamyslime sa spolu nad tým, prečo sú verejnosťou niektoré skutky odsudzované a iné prijímané.

Podľa akého meradla posudzujú ľudia skutky? Jestvuje vôbec všeobecné kritérium na posúdenie čo je dobré a zlé? Pretože sú aj zvyky a spôsoby, ktoré sa hodnotia ako neutrálne, jedných pohoršujú, iní ich schvaľujú a považujú za spoločensky neškodné ako čisto osobnú vec. Prečo na niektoré reagujeme všetci s rozhorčením a na iné súhlasne? A nemyslím na prejav pred ľuďmi, ale pred vlastným svedomím, v sebe. Bez ohľadu na to, čo hovorí väčšina, alebo sa vehementne implantuje zhora za pomoci zákonov, bez ohľadu na náboženstvo, v ktorom bol kto vychovaný, bez ohľadu na názory našej rodiny, bez ohľadov na kultúrne rozdiely, na rozdielnu úroveň vzdelania, bez ohľadu na pohlavie, všetci vieme: To sa nemalo stať. Dokonca je to tak hlboko v každom človeku, že i ten, kto navonok hovorí, že je to dobré, keď zostane sám, započuje v sebe: Nemal si pravdu. Nie je to dobré, čo sa pripustilo. Rovnako hodnotí náš vnútorný hlas aj naše vlastné skutky, o ktorých ani nikto nevie, len my sami.

„Všetko tedy, čokoľvek by ste chceli, aby vám ľudia činili, to aj vy im čiňte“ (Mt 7,12).

Prirodzený zákon

Odkiaľ sa to v nás vzalo? Je to príliš živé a príliš objektívne. Až natoľko, že hoci sami seba ubezpečujeme a čo také sa vlastne stalo?, veď to robia aj iní..., vnútorne vieme, že sme vinní. Je to kritérium spravodlivosti, ktoré je zjavne proti nám aj vtedy, keď sa sami pred sebou obhajujeme. Neberie ohľad na osobu. Nemôžeme ho ovplyvniť, nezmení sa. Nemôžeme sa ho zbaviť, hoci by sme to radi urobili, keď nás karhá. Je zjavne iného pôvodu a charakteru, ako je ľudský. Nuž áno, je to zákon odpovedajúci Božskému charakteru. A dokazuje, že Boh je, a že človek je stvorený tak, aby niesol Boží charakter. A je to vtedy, keď žije v zhode s prirodzeným Božím zákonom v sebe. Vtedy je vnútri ticho a pokoj. Vtedy nás iní považujú za charakterných. Vtedy nás vnútorne obdivujú a ctia a niektorí aj nasledujú. Stávame sa Božím obrazom. Príkladom morálneho človeka, ktorý bez ohľadu na väčšinu harmonizuje svoje chovanie s vnútorným Božím zákonom.

A nik iný ho nemohol presnejšie definovať, ako náš Stvoriteľ Boh. Pán Ježiš povedal: ***„Všetko tedy, čokoľvek by ste chceli, aby vám ľudia činili, to aj vy im čiňte“*** *(Mt 7,12).*

Každý človek musí súhlasiť, že ak by celá ľudská spoločnosť žila podľa tohto jediného prirodzeného zákona, nepotrebovala by žiadne ďalšie zákony. Bez zveličenia, bol by raj na zemi.

Nie je ťažké súhlasiť s apoštolom Pavlom, že duchom tohto prirodzeného zákona je láska. Napísal: ***„Láska nerobí blížnemu zlé“*** *(R 13,10)*. Všetky zlé skutky konajú ľudia preto, lebo necítia k blížnemu prirodzenú lásku, lásku človeka k človeku. Všetky vzťahy medzi ľuďmi tvorí láska. Vzťah muža a ženy, rodičov a detí, vzťah medzi priateľmi, i vzťah medzi človekom a človekom. Láska ich spája a zlo oddeľuje.

Zodpovednosť za zlé skutky

Pretože sme ľudia, ktorí vieme posúdiť čo je dobré a zlé, sme aj plne zodpovední za svoje rozhodnutia vykonať iným zlé. A za zlé skutky musíme prirodzene niesť aj dôsledky.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 4

Božie slovo nás vyučuje životu v láske k blížnemu formou Božích zákazov:

Cti svojho otca a matku! Nezabiješ! Nezosmilníš! Neukradneš! Nepovieš na svojho blížneho falošné svedectvo! Nepožiadaš ženy svojho blížneho, ani si nezaželáš domu svojho blížneho, jeho poľa, ani ničoho, čo je tvojho blížneho! Všetky Božie príkazy konáme vtedy, keď milujeme blížneho, lebo mu nechceme robiť zlé.

Za zlé skutky ponesieme zodpovednosť pred Bohom

Zlé skutky vykonané blížnym sú trestané vnútorne v každom človekovi už počas života. Ale ak sa človek nenechá Bohu očistiť od svojich hriechov, prídu na Boží súd. Boh nás varuje pred faktom súdu v Biblii, pretože nechce, aby sme prišli na súd: ***„A ako je raz uložené ľuďom zomrieť, a potom súd...“*** *(Žd 3,17).* Od narodenia po smrť konáme dobré i zlé. Za zlé nesieme v sebe spomienky na vinu. Tak stráca každý človek čisté svedomie a je vinný Bohu.

Za čo?

Za protizákonné skutky: ***„Suma všetkého toho, čo si počul: Boj sa Boha a ostríhaj jeho prikázania, lebo to je povinnosťou každého človeka, pretože Boh privedie každý skutok na súd i každú vec skrytú, už či je dobrá či zlá“*** *(Kaz 12,13-14).* Sadzobník Božieho zákona hovorí, že narušenie Božieho zákona sa trestá smrťou: ***„Lebo odplatou za hriech je smrť...“*** *(R 6,23).*

Východisko z odsúdenia k smrti

Boh pripravil pre vinný svet ľudí odpustenie hriechov cez smrť Pána Ježiša: ***„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto verí v neho, nebude súdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho“*** *(J 3,16-18).*

Smrť Pána Ježiša je Boží trest vykonaný na Ňom ako cena požadovaná Božím právom za hriechy celého sveta. Jeho krv očisťuje každé ľudské svedomie od zlých skutkov. Kto srdcom uverí Bohu, že za jeho hriechy zomrel Pán Ježiš, je zachránený. Nebude volaný na súd, lebo za jeho hriechy už Boží Syn zaplatil požadovanú odplatu – smrť: ***„Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života“*** *(J 5,24).*

Čo máme urobiť my, vinní?

Boh nás vyzýva k pokániu a viere. Priznať svoje viny pred Bohom a srdcom uveriť Božiemu slovu, že Pán Ježiš zomrel za mňa. Súd za moje hriechy bol vykonaný. Sadzobník zákona Božieho je naplnený.

Nič viac a nič potrebnejšie od odsúdených na smrť ako kajúce priznanie a prosbu za udelenie milosti Boh ani nemohol požadovať. A po pokání podáva kajúcemu srdcu vieru vo vzkriesení Pána Ježiša z mŕtvych: On vstal pre naše ospravedlnenie u Boha. Nikto nemôže obžalovať u Boha toho, za koho zomrel spravodlivý Boží Syn a vstal z mŕtvych. Jeho spravodlivosť stojí mimo súd a mimo dosah smrti. A Boh túto Božiu spravodlivosť podáva vo vzkriesení Pána Ježiša Krista z mŕtvych všetkým, ktorí: ***„...veria na Toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiť sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista...“*** *(R 4,24-25; 5,1).*

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 5

„Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Boh je, ktorý ospravedlňuje. Kde kto odsúdi? Kristus Ježiš je, ktorý zomrel, a viacej, ktorý aj vstal z mŕtvych, ktorý sa aj prihovára za nás“ *(R 8,33-34)*

Kto neuverí, bude odsúdený

„Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený“ (Mk 16,16).

Čo je to zahynutie?

- **Je to večný stav pod Božím odsúdením.**
- **Je to večný stav pod Božím hnevom.**
- **Je to druhá smrť.**

Bude spravodlivé, keď po súde Svätý Boh uvrhne hriešnikov do druhej smrti?

Druhá smrť je zavrhnutie Bohom preč z Jeho blízkosti. Navždy. Pre neveru Bohu. Je to večné zahynutie.

Je to spravodlivé? Áno. Nie je to trest za ublíženie blížnym. Je to dôsledok vedomého odmietnutia Božej milosti, očistenia svedomia krvou Pána Ježiša od všetkých hriechov ako proti blížnym, tak proti Bohu.

Prosím vás, milí čitatelia, obráťte srdce k Bohu, verte Mu a prijmite Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a staňte sa Božími deťmi:

„Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno“ *(1,12).*

Miroslav Vyhnánek

Zotrvávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Radoslav Stráňava

DOBRÝ A ZLÝ ČLOVEK

„Ale urobte strom dobrým a urobíte aj jeho ovocie dobrým, alebo urobte strom zlým a urobíte aj jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovocí... Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré veci a zlý človek zo zlého pokladu vynáša zlé veci.“ *(Mt 12,33.35)*

Pán Ježiš Kristus nám dáva Božiu definíciu toho, aký je to dobrý a zlý človek. Záleží to od toho, aký poklad je ukrytý v srdci človeka – z toho pokladu sa potom vynášajú, buď dobré, alebo zlé veci. Čo je týmto pokladom? S vysvetlením si pomôžeme príkladom stromu, o ktorom Pán Ježiš hovoril. Podľa ovocia sa pozná každý strom, či je dobrý, alebo zlý. Dobré ovocie v živote človeka nám Božie slovo definuje ako ovocie Ducha: ***„láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť“*** *(G 5,22).* Vychádza toto z nášho srdca? Vynášame to z pokladu svojho srdca vždy a za každých okolností? Alebo súhlasíme so slovami Pána Ježiša, ktorý hovorí: ***„Lebo z vnútra, z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky, cudzoložstvá, smilstvá, vraždy, krádeže, lakomstvá, nešľachetnosti, lesť, nestudatosť, zlé oko, rúhania, pýcha, bláznovstvo.“*** *(Mk 7,21-22).*

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 6

Keď bol Pán Ježiš Kristus pribitý na potupný drevený kríž, máme o ňom písané, že sa nenašla v jeho ústach lesť: ***„Keď mu zlorečili, on nezlorečil, keď trpel, nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi.“*** *(1P 2,23).* Dokonca sa prihováral za hriešnikov: ***„Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia!“*** *(Lk 23,34).* Ako by sme my obstáli v porovnaní so Synom Božím? Celkom iste biedne. Čo sa to stalo s hriešnym človekom, že zlorečí, nielen keď mu ubližujú, že má v ústach toľko ľsti, klamstva, neprihovára sa za nepriateľov, ale ubližuje aj priateľom a blízkym? Je to práve to, že sa človek stal hriešnym – dobrý strom sa stal zlým stromom.

Na počiatku, keď Boh stvoril svet a človeka, všetko čo bolo stvorené bolo dobré. V prvej kapitole Biblie, kde sa píše o diele stvorenia, čítame päťkrát Božie konštatovanie: ***„A Boh videl, že je to dobré“*** a napokon šiestykrát výrok: ***„A Boh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré.“*** *(1M 1,31).* Keď však človek v raji zlyhal, neposlúchol Boha a urobil to, čo jediné mu bolo zakázané – zjedol z ovocia zo stromu poznania dobrého a zlého, keď bol na to nahovorený hadom. Vtedy do dobrého Božieho diela na zemi vstúpilo aj niečo zlé. Človek, ktorý bol stvorený ako dobrý, stal sa zlým – hriešnym. Prvé ovocie zlého človeka nenechalo na seba dlho čakať – prvé dve deti prvých rodičov postihla tragédia. Starší brat Kain zavraždil svojho mladšieho brata Ábela, pretože mu záviedel, lebo Boh prijal Ábelov obetný dar a Kainov nie. Od tohto prvého veľkého zločinu sa zlé činy ľudí začali množiť.

Pán Ježiš Kristus povedal v príklade o strome, že strom sa môže urobiť dobrým, alebo zlým. V tých slovách môžeme vnímať ten význam, že je možné nejako zmeniť podstatu stromu a potom sa automaticky zmení aj jeho ovocie. Po prvom hriechu v raji sa človek, ako ten pôvodne dobrý strom stal zlým a začal prinášať zlé ovocie. Vďaka Bohu však existuje aj opačná možnosť. Zlý strom sa môže urobiť dobrým. To je to, čo Boh koná cez dielo svojho Syna Pána Ježiša Krista – o ňom je napísané: ***„Nato sa ukázal Syn Boží, aby skazil diela diablove.“*** *(1J 3,8).* Pán Ježiš prišiel, aby prekazil to, čo urobil diabol s človekom. Človek môže byť premenený, očistený! Ako sa to môže stať? Keď človek v pokore, v pokání vyzná Bohu svoje hriechy, Boh ho môže od nich očistiť skrze vieru a dať mu do života niečo nové a vzácne – svojho Svätého Ducha. To je ten vzácny poklad, z ktorého sa potom rodí dobré ovocie na slávu Bohu a na úžitok ľuďom. Podľa Písma každý človek potrebuje pokánie a tiež každý človek sa potrebuje preskúmať v zrkadle Božieho slova, aký je jeho stav. Je dobrým, alebo zlým človekom podľa Božích meritok? Má v srdci dobrý poklad, alebo zlý? Ten zlý poklad získava človek automaticky po svojich prvých rodičoch v raji. (Dokazovať, že všetci ľudia sú hriešni, vrátane nás, určite nie je treba). Ale ten nový poklad, ten málokto prijíma, lebo sa to deje vierou. Pán Boh každému človeku podáva vieru a zvestuje ľuďom, aby činili pokánie, aby využili čas a zamenili ten zlý poklad svojho srdca za ten dobrý. Ešte je na to stále čas, ale Boh už ustanovil deň, v ktorý bude súdiť celý svet v osobe Pána Ježiša Krista. Ján Krstiteľ ako prorok Boží hovoril aj tieto vážne slová: ***„A už aj je sekera priložená na koreň stromov, každý teda strom, ktorý nenesie dobrého ovocia sa vytína a hádže na oheň.“*** *(Mt 3,10).* Preto netreba odkladať a dobrú Božiu ponuku využiť – prísť k nemu v pokání a vo viere a nechať sa ním očistiť a premeniť! ***„Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nazatvrdzujte svojich sŕdc!“*** *(Žd 3,7).*

A či pohŕdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášanlivosti a zhovievavosti nevediac, že ľa dobrota Božia vedie ku pokániu?

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 7

Miroslav Vyhnánek

DRUHÁ SMRŤ

„A smrť a peklo boli uvrhnuté do toho ohnivého jazera. Toto ohnivé jazero je tá druhá smrť. A jestli niekto nebol nájdený zapísaný v knihe života, bol uvrhnutý do ohnivého jazera“ *(Zj 20,14-15)*

„A stalo sa, ... že zomrel aj boháč, a pochovali ho. Potom v pekle, v mukách...“ *(Lk 16,22-23)*

Boh nás varuje vo svojom slove pred životom stráveným v sebectve, rozkoši a nevere Bohu. Pretože je uložené ľuďom raz zomrieť a potom bude súd, Boh ústami svojho Syna, Pána Ježiša, volá ku pokániu a viere v Jeho radostnú zvesť, v evanjelium Boha. Je to slovo o Božom Synovi a odpustení hriechov pre Jeho meno každému veriacemu.

Po smrti sú podľa Božieho slova dve miesta, v ktorých budú ľudia tráviť večnosť. Nebo a peklo. Miesto u Boha a miesto mimo Boha. Kde budete tráviť večnosť vy, milí čitatelia?

Božie kráľovstvo je spravodlivosť, pokoj a radosť vo Svätom Duchu. V Božom kráľovstve majú duše Božiu spravodlivosť a preto aj Boží pokoj a večnú radosť. Mimo Božie kráľovstvo niet pokoj ani radosť, ale večný nepokoj a súženie za neveru Bohu a zlé skutky voči blížnemu. Budete, milí čitatelia, v Božom kráľovstve alebo mimo neho?

Ak cítime des pred fyzickou bolesťou, o čo desivejšie je večné trápenie duše! Ľudia sa utešujú, že také niečo určite nejestvuje, napriek jasnému Božiemu slovu: ***„...súženie a úzkosť na každú dušu človeka, ktorý robí zlé...“*** a napriek Božiemu opisu pekla ako miesta múk, večného ohňa a ohnivého pekla, ***„kde bude plač a škrípanie zubov...“***

Človek môže vinu a svedomie potlačiť kým žije na svete a nevnímať výčitky a netrápiť sa previnením. Ale tam? Po prebudení svedomia a poznaní zneuctenia Boha neverou a Božieho zákona čo len jediným prestúpením, nejestvuje prostriedok na jeho utíšenie. *V evanjeliu Lukáša 16. kapitole* je napísané o tomto mieste nasledovné:

„A bol nejaký bohatý človek, ktorý sa obliekal v purpur a kment a žil každý deň v radosti a v prepychu. A bol nejaký chudobný, menom Lazar, ktorý ležal pri jeho bráne vredovitý a žiadal si nasýtiť sa omrvín, ktoré padali zo stola boháča. Ale ešte aj psi prichádzali a lízali jeho vredy. A stalo sa, že chudobný človek zomrel a bol zanesený od anjelov do lona Abrahámovho. A zomrel aj boháč a pochovali ho. Potom v pekle, v mukách pozdvihol svoje oči a videl Abraháma zďaleka a Lazara v jeho lone. Zavolal a povedal: Otče Abraháme, zmiluj sa nado mnou a pošli Lazara, aby omočil koniec svojho prsta vo vode a ovlažil môj jazyk, lebo sa mučím v tomto plameni. A Abrahám povedal: Dieťa, rozpamätaj sa, že si ty vzal svoje dobré vo svojom živote a Lazar podobne zlé; a teraz sa tu teší a ty sa mučíš. A nad to nado všetko medzi nami a vami je upevnená veľká priepasť, aby tí, ktorí chcú prejsť odtiaľto k vám, nemohli, ani sa tí tam z tade k nám nedostali. A povedal: Prosím ťa teda, otče, že by si ho poslal do domu môjho otca, lebo mám päť bratov, nech im dôrazne svedčí, aby neprišli aj oni do tohto miesta múk. A Abrahám mu povedal: Majú Mojžiša a prorokov, nech tých počúvajú! A on povedal: Nie, otče Abraháme, ale keby niekto z mŕtvych išiel k nim, budú činiť pokánie. Na tomu povedal: Ak nepočúvajú Mojžiša a prorokov, neuverili by, ani keby niekto vstal z mŕtvych.“ *(Lk 16,19-31)*

1. Pán Ježiš nám toto slovo povedal preto, aby sme sa zľakli skutočnosti pekla a v nevere sa neutešovali, že peklo nejestvuje.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 8

2. Druhá smrť je večné pretrvávanie v mukách svojich vín pre neveru v Pána Ježiša Krista.
3. Nie je možné odtiaľ odísť.
4. Nie je prestávka.
5. Nie je možné zmilovanie.
6. Nie je možná úľava. Je tam večný Boží hnev a súd bez milosti a milosrdenstva.
7. Je to odplata za neveru v Pána Ježiša Krista.
8. Je to odplata za život, v ktorom sa nepamätá na koniec, ku ktorému smeruje. Za život, v ktorom sa nepamätá na večné blaho duše, ale iba na blaho tela, radovánky a prepych. Je to život, ktorého cieľom je mať sa dobre na zemi v bohatstve a pôžitkoch a nestaranie sa o pokánie zo svojich hriechov. Život prežitý v hriechoch a nedbanie o to, ako sa ich zbaviť a nezomrieť vo svojich hriechoch. Koľko ľudí sa dnes stará o to, ako sa zbaviť hriechov? Miesto toho živia ilúziu o nejestvovaní pekla.

Pán Ježiš nás týmto skutočným príbehom učí pravému zmyslu nášho života. Jeho zmyslom je hľadať u Pána v pokání zľutovanie a odpustenie svojich hriechov, aby sme v nich nezomreli a potom sa v nich večne mučili. Aby sme tam vošli vo viere v Jeho smrť za naše hriechy a boli s Ním naveky vo večnej radosti spravodlivých.

Radoslav Stráňava

TESNE MINÚŤ CIEĽ

Hriech v ľudskom živote pôsobí, že človek minie cieľ, pre ktorý bol Bohom stvorený – na jeho obraz a aby mal účasť na jeho sláve a na jeho láske. Aj tesne minúť cieľ znamená netrafiť sa. Mnohí ľudia na svete hľadajú Boha a snažia sa mu priblížiť, ale tesne minú tú tesnú bránu, ***„lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života a málo je tých, ktorí ju nachádzajú“*** *(Mt 7,14).* Ľudia sa môžu modliť, byť členmi cirkvi, aj spievať piesne na oslavu Boha a predsa im môže v ich náboženstve niečo dôležité chýbať. A častokrát práve náboženstvo podľa predstáv ľudí môže byť v skutočnosti prekážkou na ceste k Bohu a k tej tesnej bráne. Aj Pána Ježiša Krista nechali zabiť nábožní ľudia, nie nejaká zločinecká bezbožná skupina. Také nepravé a nedokonalé náboženstvo sa dá odhaliť Božím slovom, ktoré je ako ostrý meč: ***„prenikajúce až do rozdelenia duša a ducha, kĺbov a špikov a schopné posúdiť myšlienky a mysle srdca. A nieto stvorenia, ktoré by bolo neviditeľné pred ním, ale všetko je nahé a odkryté očiam toho, s ktorým máme do činenia.“*** *(Žd 4,12-13).* Pripomeňme si niektoré Božie pravdy a tiež falošné ľudské predstavy, ktoré človeka vzďaľujú od Boha.

Čo urobil a čo dal Boh

Božie slovo v Novom zákone vždy čitateľom na prvom mieste pripomína to, čo urobil Boh pre ľudí, čo im dal. Náboženstvo podľa ľudských predstáv sa zase na prvom mieste sústredí na človeka a vyzýva ho, aby sa zmenil, polepšil. Prichádzajú rôzne výzvy ako napríklad: *„budú sviatočné dni (vianočné, veľkonočné...), buďme k sebe lepší, ohľaduplnejší"* a podobne. Väčšinou človek nevie, odkiaľ má zobrať silu k takému niečomu. V evanjeliu Pána Ježiša Krista hovorí Boh ľuďom čo im dal.

Najznámejší verš Biblie hovorí:

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život.“ (J 3,16).

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 9

Boh miloval svet a svojho Syna dal. Dal ho na zem medzi ľudí ako vzácny dar a potom neskôr Ho aj zvláštne dal hriešnym ľuďom, aby ho zabili. ***„Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“*** *(R 5,8).* Boh hovorí k ľudskému srdcu: ***„Toto som pre vás urobil – Kristus zomrel za vás, za vaše hriechy, namiesto vás – čo s tým urobíš?“*** Prijmeš to, uveríš tomu, alebo to necháš ľahostajne prejsť pomimo na svoju škodu a na svoje odsúdenie a budeš ako ten, ktorý pohrdol vzácnym Božím darom? Ako tí volaní na hostinu v podobenstve Pána Ježiša Krista, ktorí sa všetci vyhovárali a urazili hostiteľa, ktorý mal všetko pre nich hotové? Dobrota Božia vedie človeka ku pokániu – ku tomu, aby zmenil svoje zmýšľanie o Bohu, aby sa zastavil a porozmýšľal, čo mu chce Boh vo svojom slove povedať! Aby sa odpútal od seba a svojich predstáv o Bohu a prijal Božie riešenie pre svoju záchranu. Evanjelium – to je radostná zvesť o dokonalom a dokonanom diele spasenia, ktoré Boh vykonal v Kristovi na kríži a ktoré Boh ponúka ľuďom, aby ho vierou prijali.

„Preto musíme tým viac pozorovať na to, čo sme počuli, aby sme nejako neprešli pomimo... akože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?“ *(Žd 2,1.3)*

Večný život – odmena, alebo dar?

„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“ *(R 6,23).*

Aj keď Písmo zreteľne a jednoducho píše o večnom živote ako o dare z milosti, mnoho ľudí ho stále vníma ako odmenu za svoj dobrý život, za mnohé dobré skutky. Keď sa človek porovnáva so svojim okolím, vždy nájde veľa tých, ktorí sú omnoho horší od neho a má potom celkom dobrý pocit, že s ním to nie je až také zlé, že toho dobrého je u neho predsa viac ako zlého. Keď však posúdime svoj život a porovnáme s tým čo je napísané v Písme, vtedy naše hodnotenie bude o mnoho horšie. ***„Niet totiž rozdielu, lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu. Ospravedlňovaní sú zadarmo, jeho milosťou, vykúpením v Kristu Ježišovi.“*** *(R 3,23-24).* Mnohých to Božie slovo ***„niet rozdielu“*** veľmi pohoršuje, ale je to pravda. Pán Ježiš viackrát hovoril podobenstvo a dvoch dlžníkoch, ktorí dlhovali jeden menej, druhý viac a keď nemali ako zaplatiť, veriteľ im odpustil obom. To je obraz Písma na stav človeka pred Bohom. Niekto menej, iný viac, ale všetci zhrešili a potrebujú milosť Božiu – odpustenie hriechov. Žiaden človek sa nedokáže od svojich hriechov očistiť sám, potrebuje prosiť o milosť toho najväčšieho sudcu – Boha. To je pre ľudí ponižujúce, ale jediné možné riešenie na očistenie od hriechov. A Boh rád odpúšťa tým, ktorí ho o to prosia a dáva večný život ako dar, tým ktorí veria.

„Lebo ste milosťou spasení skrze vieru a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ *(Efezským 2,8.9)*

Pravá obeť

„Lebo milosrdenstvo chcem a nie obeť a známosť Božia je nad zápalné obete“ *(Hoz 6,6).*

Obete boli typickou súčasťou života starozákonných veriacich. Obrovské množstvo zvierat bolo zabitých, aby ich krv bola na pokrytie hriechov pred Bohom. Starý zákon nám v tomto dáva vážnu lekciu, že na očistenie hriešnika od hriechu je potrebná a nevyhnutná smrť a krv zástupnej obete. Nový zákon učí o tomto hlavnom predmete evanjelia – o obeti Pána Ježiša Krista, ktorá bola nad všetky tie starozákonné obete. Krv zvierat iba

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 10

prikrývala hriechy, asi tak, ako keď sneh v zime prikryje krajinu a všetko je zrazu belostné a čisté, hoci aj smeti a špina pod snehom ostávajú. ***„Lebo nie je možné, aby krv býkov a kozlov odňala hriechy... Ale on (Kristus) donesúc jednu bitnú obeť za hriechy, navždy sa posadil po pravici Božej... Lebo jednou obeťou zdokonalil navždy tých, ktorí sa posväcujú.“*** *(Žd 10. kap.)* Veriaci v Pána Ježiša Krista si často pripomínajú túto jedinú a dostatočnú obeť Kristovu a ďakujú Bohu za ňu – nič viac sa ku tomuto dielu nedá pridať. Mnohí nábožní ľudia majú však aj dnes záľubu v tých všetkých starozákonných spôsoboch – počnúc zdobenými rúchami, cez vznešené chrámy až po neprestávajúce obete. Práve tie obete sa často veľmi nesprávne chápu, (tak ako sa nesprávne chápali aj v Izraeli v dobe starého zákona). Napríklad si človek povie, že pôjde v nedeľu do chrámu na prvú rannú pobožnosť, prinesie *„svoju obeť“* – a potom už bude mať celý deň voľný a sám pre seba. Alebo vykoná akúkoľvek náboženskú povinnosť, obeť, službu – a potom voľno. Presne v tomto zmysle hovorí Pán Ježiš Kristus, že nechce obeť, ale milosrdenstvo. Boh nežiada od človeka iba splniť a odbiť si nejakú povinnosť – priniesť obeť a potom si žiť bez Neho. On chce milosrdenstvo, to znamená celé naše srdce – dotknuté, premenené a naplnené jeho láskou – zapojené do toho, aby sme Boha poznávali a hľadali Jeho samého. Veď večný život to je život v prítomnosti Božej. Život bez Boha – s tým, že s Ním nepočítam vo všetkom čo konám a v každej chvíli života – to je bezbožnosť a duchovná smrť.

„Zdraví nepotrebujú lekára, ale nemocní. Ale choďte a naučte sa, čo je to: Milosrdenstvo chcem a nie obeť. Lebo neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnych ku pokániu“ (Mt 9,12-13)

Daniel Mojžiš

BOŽIE POVOLANIE

„Ktorý nás spasil a povolal svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa vlastného predurčenia a podľa vlastnej milosti, ktorá nám je daná v Kristu Ježišovi pred večnými časy.“ *(1Tm 1,9).*

Citovaný verš je jeden z mnohých, ktoré hovoria o tom, že Božie povolanie je podľa Jeho milosti a je v Kristovi. V Kristovi nám Pán Boh nielen nedal to, čo sme si zaslúžili, teda spravodlivý súd a odplatu za náš hriech, ktorou je smrť, ale dal nám aj to, čo sme si nezaslúžili. Požehnal nás každým duchovným požehnaním v ponebeských oblastiach a to opäť v Kristovi. Toto Božie povolanie na základe Jeho milosti vidíme zreteľne na viacerých biblických postavách. Priblížime si ho na starozákonnej žene Rachab, ktorá nielenže nebola z Božieho ľudu, ale bola ešte k tomu aj smilnica.

Jozue 6:23 hovorí o tom, že Rachab nedostala to, čo si zaslúžila. Dostala milosť: ***„Vtedy vošli mládenci špehúni a vyviedli Rachab i jej otca i jej matku i jej bratov i všetko, čo mala, i celú jej rodinu vyviedli a nechali ich vonku za táborom Izraelovým.“*** Kým ostatní v Jerichu boli pobití a mesto spálené ohňom, Rachab i so všetkými, ktorí jej uverili a svoju vieru prejavili tým, že boli v jej dome, boli zachránení. Dostali sa von za tábor. Ani toto ale nebolo konečné miesto pre Rachab. Božie milosrdenstvo siahalo ďalej. Vo *verši 25* vidíme príklad hlbín Božieho milosrdenstva. Po čase sa dostáva z miesta za táborom do stredu Izraelovho: ***„A smilnicu Rachab, dom jej otca i všetko, čo mala, zachoval Jozua pri živote. A býva v strede Izraelovom až do tohto dňa, pretože ukryla poslov, ktorých bol poslal Jozua, aby prešpehovali Jericho.“***

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 11

Židom 11:31 nám vysvetľuje, čo je druhou stranou mince Božieho povolania. Z Božej strany je to milosť, zo strany človeka je ale potrebná viera. Tú Rachab mala: ***„Vierou nezahynula smilnica Rachab s tými, ktorí neposlúchali vo viere, prijmúc vyzvedačov s pokojom.“*** Božie povolanie nie je teda na základe našich skutkov, ale je svätým povolaním podľa Božej milosti. Sme vyvolení v Kristovi, na základe vzťahu k Nemu je človek buď zachránený, alebo zahynie. Napokon, jediné, čo od nás Pán Boh vyžaduje, je naša viera. Boh chce, aby sa Jeho slovo spojilo s našou vierou.

Božie povolanie ale nie je bezúčelné. Pán Boh nás povolal odniekiaľ niekde a k niečomu. Sme povolaní: ***„aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal zo tmy do predivného svetla“*** *(1P 2,9)*, ***„Choďte ako deti svetla“*** *(Ef 5,8)*, ***„aby nie viacej ľudským žiadostiam, ale vôli Božej žil zbývajúci čas v tele“*** *(1P 4,2)*, ***„aby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolaní“*** *(Ef 4,2)*, ***„... a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies“*** *(1Te 1,9-10)...*

Jedna detská duchovná pieseň hovorí o tom, že Pán Ježiš si povolal 12 učeníkov. Končí výzvou pre Božie deti, ktorá je aktuálna aj dnes:

„Ježiš volá zas,
vážne všetkých nás.
Vstaň aj ty, poď za mnou,
tak znie Jeho hlas.
Ježiš volá zas, vážne všetkých nás
zbierať zlaté klasy,
kým je žatvy čas."

Toto Božie povolanie má dve stránky, dve roviny. V prvom rade nás Pán Ježiš volá k sebe. Potom do práce. Tieto dva vzťahy a aj ich poradie nie je zahrnuté len v piesni, ale hovorí o ňom v prvom rade Písmo: ***„A vyšiel na vrch a povolal si k sebe tých, ktorých sám chcel, a odišli za ním. A ustanovil dvanástich, aby boli s ním, a aby ich posielal kázať...“*** *(Mk 3,13)*. Božie povolanie do služby nejde bez povolania k Pánovi Ježišovi. Pravá služba začína pri nohách Pána Ježiša. Potom je tu ale povolanie do služby. Konkrétne Božie povolanie spojené s dielom viery, úsilnou prácou lásky a trpezlivosťou nádeje *(1Te 1,3)*. Takáto svätoslužba nielen začína, ale aj končí na kolenách, pri nohách Pána Ježiša. Muž si berie ženu za manželku nielen pre to, aby slúžila. To by bolo málo. Chce ju mať pri sebe, chce, aby bola s ním, aby mali blízke obecenstvo, spoločenstvo. Na druhej strane aj služba, spoločné dielo tu má svoje miesto. Nezabúdajme nielen na milosť, ktorá je spojená s Božím povolaním, ale aj na zodpovednosť a praktickú stránku Božieho povolania. Nie sme len zachránení od niečoho, ale aj povolaní k niečomu.

Ten, kto nás povoláva je verný: ***„Verný je Boh, skrze ktorého ste povolaní v obecenstvo jeho Syna Ježiša Krista, nášeho Pána.“*** *(1K 1,9)*. ***„Verný je ten, ktorý vás volá, ktorý aj učiní.“*** *(1Te 5,24)*. Verný Boh očakáva aj od povolaných služobníkov vernosť v službe: ***„buď v službu, verný v službe, buď ten, kto učí, v učení, buď kto napomína, v napomínaní...“*** *(R12,7-8)*.

Príkladom verného Božieho služobníka je napríklad apoštol Pavol, ktorý vyznal pre kráľom Agrippom: ***„A preto, kráľu Agrippa, nebol som neposlušný nebeskému videniu, ale tým v Damašku najprv i Jeruzalemu ako aj celej zemi Judskej i pohanom som zvestoval, aby činili pokánie a obrátili sa k Bohu a činili skutky, hodné pokánia.“*** *(Sk 26, 19-20)*. Pavol hovorí, že nebol neposlušný nebeskému videniu a odvoláva sa na Božie povolanie, keď sa mu zjavil Pán Ježiš na ceste do Damašku. Na príklade jeho povolania si pripomeňme niektoré myšlienky, ktoré súvisia s povolaním.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 12

Saul musel najprv spoznať, že ten, s kým sa stretol, je Pán. Až potom prichádza Jeho povolanie. Teda ten, ktorý povoláva, je Pán. Až po poznaní tejto skutočnosti je Boží človek schopný položiť otázku s odhodlaním, že prijme aj Božiu odpoveď na ňu a v jej zmysle je ochotný postupovať: ***„Pane, čo chceš, aby som učinil?“*** *(Sk 9,6).*

Apoštol Pavol po rokoch vyznáva, že nebol neposlušný tomuto povolaniu. Pán Ježiš ho povolal, aby zvestoval evanjelium Židom i pohanom, ba aj kráľom. Pavol bol verný tomuto povolaniu až po smrť. Pán Ježiš hovorí: ***„Buď verný až do smrti, a dám ti korunu života.“*** *(Zj 2,10).* Či je to smrť násilná, alebo prirodzená, buďme verní Pánovi a Jeho povolaniu.

Vernosť povolaniu sa prejavuje práve vtedy, keď prídu problémy, ťažkosti. Abrahám vyšiel zo svojho príbuzenstva, z domu svojho otca na Boží pokyn, a hneď prišli prekážky, prišiel hlad. Napriek tomu sa nevrátil späť. Na rozdiel od neho Démas sa vrátil a zamiloval si svet.

Apoštol Pavol vyznáva v citovanej *kapitole 26*, že sa ho pokúšali Židia zabiť. Na iných miestach Písma spomína, koľko bitiek a súženia prekonal pre toto povolanie. Napriek tomu neochvejne držal vyznanie nádeje, ***„lebo je verný ten, ktorý zasľúbil“*** *(Žd 10,23)* a k tomuto povzbudzoval aj iných trpiacich kresťanov.

Božie dieťa aj dnes prechádza mnohými utrpeniami i pokušeniami. Neraz prechádza vo svojom vnútri duchovnými zápasmi a pýta sa, či to všetko má zmysel. Spolu so žalmistom Azafom sa pýta, či stojí za to čistiť svoje srdce od zlého a umývať svoje ruky v nevine, a pritom na rozdiel od bezbožníkov byť bitý údermi a káraný každého rána. Nebolo by lepšie nechať všetko tak, utiahnuť sa, však v zbore sú iní, ktorí to radi spravia?

Sú bratia či sestry, ktorí zodpovedne hľadajú Božiu vôľu ohľadom manželstva, a nič sa nedeje. Iní už majú deti, kým týmto život uteká pomedzi ruky. Rozumejme im a povzbuďme ich. Nezatvárajme sa do svojich domácností, ale nesme bremená iných. Neobmedzujme sa len na budovanie vzťahov s úzkou skupinou kresťanov. Povzbuďme ich k dôvere Pánovi a nie k nerozumným unáhleným rozhodnutiam.

Niektorí rozsievajú dlhé roky semeno Božieho slova, ale žatva neprichádza. Iní povzbudzujú k službe bratov a sestry miestneho zboru, a zdá sa to byť zbytočné, bez efektu. Miesto prebudenia sa zo spánku sa niektorí bratia a sestry vzdávajú aj toho mála, v čom by mohli byť verní. Ďalší sa ujímajú slabých, ale tí slabí zostávajú stále slabými namiesto toho, aby vstali a začali už oni podopierať iných. Niektorí povzbudzujú učiteľov k službe, ale tí namiesto toho, aby už učili iných, sami potrebujú ešte mlieko.

Pre každého, kto takto pesimisticky hľadiac nevidí úžitok z práce, do ktorej je povolaný, je tu slovo Pánovo. Je to slovo, ktoré povzbudzuje k vernosti povolaniu napriek takejto situácii, napriek nie povzbudzujúcim okolnostiam. Nechajme sa ním povzbudiť a povzbudzujme nimi aj svoje okolie: ***„Takto hovorí Hospodin: Zdrž svoj hlas od plaču a svoje oči od sĺz, lebo tvoja práca má svoju mzdu, hovorí Hospodin, a navrátia sa zo zeme nepriateľa.“*** *(Jr 31,16).* ***„A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, nepohnuteľní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom vediac, že vaša práca nie je márna v Pánovi.“*** *(1K 15,58).* Raz vo večnosti sa na veci budeme pozerať z nadhľadu. Možno keby si nestál verne vo svojej službe, bola by na tom mieste trhlina a bolo by to ešte horšie. A možno tu predsa len bol úžitok, ale ty si ho nevidel. Pán vie, prečo si ho nevidel. Niektorým ho ukáže až na konci života a niektorým len vo večnosti.

Mojžiš pracoval s Božím ľudom, a napriek tomu takmer nik z pôvodnej zostavy nevošiel do zasľúbenej zeme. Pán Boh ho nehodnotí na základe toho, koľkí došli

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 13

do zasľúbenej zeme, ale na základe jeho vernosti: ***„ktorý bol verný tomu, ktorý ho tým učinil, ako aj Mojžiš, v celom jeho dome.“*** *(Žd 3,3).* Jeremiáš hovoril o pokání, celý život tomu obetoval, a napriek tomu národ neučinil pokánie a bol odvedený do zajatia. Znamená to, že tu žil a slúžil zbytočne? Určite nie!

Začiatok i koniec života Pána Ježiša tu na Zemi tiež nebol pompézny. ***Vyrástol ako nežný prútik a koreň z vyprahlej zeme. Nemal podoby ani krásy. Mnohí ho videli, ale nebolo na ňom ničoho, prečo by ho boli bývali žiadostiví.*** Teraz je ale v sláve ako ten, ktorý vykonal svoje povolanie a je predstavený ako ***„verný svedok“*** *(Zj 1,5).*

Milovaní bratia a sestry, ďakujme Bohu za Jeho sväté povolanie podľa Božej milosti, za povolanie z miesta smrti k životu, ale následne aj pre službu pre Neho a pre blížnych. Kto slúžiš, buď verný v službe. Kto si priviazaný k žene, nehľadaj rozviazanie. Kto si rozviazaný, nehľadaj priviazanie. Kto si v jarme s Pánom Ježišom, neodchádzaj svojvoľne z tohto jarma. Kto si starší v zbore, neopúšťaj túto službu. Kto napomínaš, buď verný v napomínaní. Kto robíš milosrdenstvo, rob to naďalej ochotne s veselou tvárou. Kto si štedrý v dávaní, buď štedrým aj naďalej. Kiežby sme raz všetci mohli v sláve počuť takéto slová, vysvedčenie od nášho Pána:

„Dobre, sluha, dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohom ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mt 25,21).

Verne zotrvaj, žiada Tvoj Pán,
Božie dieťa, verne zotrvaj!
Verne zotrvaj, žiada Tvoj Pán,
na odmenu večnú pamätaj!

(Duchovné piesne, č. 301)

Cestou životom, 21. 1. 1959

VERIŤ ZNAMENÁ VÍŤAZIŤ

„A bojovali Filištíni a Izrael bol porazený a utekali každý do svojho stánu. A porážka bola veľmi veliká a padlo z Izraela tridsať tisíc mužov peších. A truhla Božia bola vzatá a obidvaja synovia Éliho zomreli, Chofni a Pinchas“ *(1S 4,10-11).*

Aká to bola potupa a zneuctenie Božieho mena! Symbol Božej prítomnosti je v rukách nepriateľov, jasajúcich po víťazstve nad Izraelom a ich Bohom. Boha Izraela chceli uväzniť v dome svojho boha Dágona. Filištínci ale dlho nejasali. Izrael bol neverný, ale Boh zostal verný. Chybu Izraela napravuje On sám a výsledok? Dágon leží rozbitý pred truhlou zmluvy.

Boh si urobí meno a zabezpečí česť svojmu menu i v najtemnejších dobách. Kresťania sa môžu aj odvracať od Božích zásad, ale ich postavenie sa tým nezmení. Ich čistota, sila a nebeská krása nemôže nijako byť ovplyvnená nestálosťou a kolísavosťou v nesení Kristovho mena. Keď klesáme v slabosti, bez dôvery a sme porazení ako Abrahám v Egypte, Mojžiš na púšti, Dávid pri sčítaní ľudu, Eliáš utekajúci pred Jezábeľ, Peter zapierajúci Pána atď., a tým spôsobujeme nečesť Jeho dielu, On nás pozdvihuje a to, čo sme skazili, On napráva. Kto ale dôveruje Bohu, ten víťazí.

Cestou životom, 26. 1. 1959

VERIŤ ZNAMENÁ POSLÚCHAŤ

„Potom sa zobral Dávid a išiel i všetok ľud, ktorý bol s ním, z Baaléjúdu, aby doniesli odtiaľ truhlu Božiu hore, nad ktorou sa vzýva Meno, meno Hospodina

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 14

Zástupov, ktorý tróni na cherubínoch... Tedy vzali ju z domu Abinadábovho, ktorý bol v Gibei, a tak išli s truhlou Božou...“ *(2S 6,2.4)*

Úsilie Filištíncov podržať truhlu zmluvy u seba sa ukázalo márnym. Dágon a Hospodin nemôžu bývať spolu! Nemôže byť obecenstvo svetla s temnosťou, nech je akéhokoľvek druhu. Držať sa jednou rukou Pána Ježiša a druhou sveta, vedie k zmätku a hanbe. Rozdelený dom padne.

Truhla zmluvy sa musela vrátiť na svoje miesto. Pri jej návrate sa ukázalo, že to nekonala viera v poslušnosti voči Božiemu Slovu. Miesto nesenia truhly vo vážnosti a svätosti viezli ju na voze, ľudskom diele. Koľkí sa snažili konať Božie dielo ľudským spôsobom bez poslušnosti Božiemu Slovu. Rozširovanie evanjelia násilím a mečom, vnášanie ľudského rozumovania do výkladu Písma, obchádzanie prikázaní Pána Ježiša, to a všetko ostatné ľudské vytvára cirkev podľa predstáv ľudu, akú si praje ľud, ale nie Boh. Tak vzniká Laodicea, cirkev *„zodpovedajúca ľudu“* a Pán Ježiš stojí vonku, mimo cirkev. Tak vzniklo formálne kresťanstvo bez Božieho života a moci.

Buď poslušný, lebo ***„Hľa, poslúchať je lepšie ako obetovať...“*** *(1S 15,22).*

Cestou životem, 5. 1. 1959

BOŽIA ZÁSADA PRE OBNOVENIE

„A Boh riekol Jakobovi: Vstaň, choď hore do Bétela a bývaj tam“ *(1M 35,1).*

Tieto slová potvrdzujú istú zásadu. Keď sme spravili chybu, alebo sa od Boha vzdialili, vtedy nás Pán volá k sebe. ***„Pamätaj, odkiaľ si vypadol a čiň pokánie a čiň prvé skutky“*** *(Zj 2,5).* To je božská zásada obnovenia. Pán hovorí: *„Pamätaj kde si“*, alebo *„Pamätaj na svoje vysoké postavenie, z ktorého si vypadol!“* Len tak poznávame, ako ďaleko sme sa vzdialili a ako sa môžeme opäť vrátiť.

Keď sa týmto spôsobom vrátime, potom sme schopní uvažovať nad svojím padlým stavom. Koľko zla sa nahromadilo v Jakobovej rodine, kým ho neprebudil hlas: *„Vstaň, choď hore do Bétela“*. Vtedy povedal svojej rodine: *„Odstráňte cudzích bohov, ktorých máte medzi sebou a očistite sa a zmeňte svoje rúcha. A vstaňme, poďme do Bétela a urobím tam oltár silnému Bohu, ktorý ma vypočul v deň môjho súženia a bol so mnou na ceste, po ktorej som išiel.“* Bývajme aj my tam.

Cestou životem, 8. 1. 1959

AKO KÁZAL EVANJELIUM APOŠTOL PAVOL?

„Pavol... hovoril s nimi s Písem, otváral ich a predkladal, že Kristus musel trpieť a vstať z mŕtvych, a že toto je Kristus, Ježiš, ktorého vám ja zvestujem“ *(Sk 17,2-3).*

Tak sa začalo Pánove dielo v Tesalonikách, dnešnej Soluni, odkiaľ bolo evanjelium prinesené naším predkom. Apoštol nebol v službách nejakej organizácie, ani žiadnu nezakladal, ani sa jeho cesty vopred nepripravovali a tiež nemal nič, čím by upútal ľudskú pozornosť. Nevynikal vonkajším zjavom ani strhujúcou výrečnosťou. Všetko čo mal, boli Písma a evanjelium v nich. A apoštol Pavol veril Písmam a jeho kázanie o Kristovi, ktorý je obsahom Písem, bolo nesmierne účinné. Boli to Písma Starého Zákona a Svätý Duch mu z nich ukázal, že Pán Ježiš musel zomrieť, vstať z mŕtvych, a že zase príde. Pavol veril v božský pôvod Písma. Preto veril v pravdivosť a neomylnosť Písma. Veril v moc Písma a nespoliehal sa na slabého človeka. Veril, že v smrti a vzkriesení Pána Ježiša Krista je

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 15

evanjelium, ktoré môže spasiť hriešnika, či Žida, či pohana.

Z toho pramenila jeho snaha nie získať ľudí pre niečo, ale pripraviť evanjeliu vstup do sŕdc ľudí. O niekoľko dní vzbudilo takéto kázanie v Tesalonikách nepriateľstvo Židov i pohanov. Pre vzniknuté nepokoje a prenasledovanie musel urýchlene z toho mesta odísť, ale nebol zahnaný skôr, ako sa zasiate semeno ujalo v hŕstke ľudí a niektorí z jeho poslucháčov boli spasení.

Cestou životom, 13. 1. 1959

AKO STE SA OBRÁTILI?

„...ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu živému a pravdivému a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od prijdúceho hnevu“ *(1Te 1,9).*

Podľa Písma obrátenie nie je celoživotný proces, ale jednorazový akt: ...ako ste sa obrátili. Ak sa niekto obracia celý život, alebo sa domnieva, že sa dá obrátiť aj čiastočne a tak zostať, taký sa neobrátil až k Bohu, a preto nie je obrátený.

Obrátenie Tesaloničanov bolo také zrejmé, že si to o nich rozprávali ostatní ľudia. Ich okolie na nich videlo, že po svojom obrátení slúžili živému a pravému Bohu. Rozišli sa s modlami. Obrátili sa k Bohu a od tej chvíle pre nich stratili modly príťažlivosť a význam. Neboli záhaľčiví, slúžili Bohu. A ešte jedna črta ich charakterizovala, vedelo sa o nich, že očakávajú z neba Pána Ježiša. Kto prejde tesnou bránou pokánia, vstúpi na úzku cestu. Nesadne si za bránou spokojný, že sa obrátil a hotovo. Má pred sebou úzku cestu služby Bohu a očakávania Pána Ježiša, dlhú cestu posvätenia.

Obrátením sa vraciame k pôvodnému Božiemu určeniu pre človeka: ***„...oddajte sa Bohu ako živí z mŕtvych a svoje údy za nástroje spravodlivosti Bohu“*** *(R 6, 13),* ***„teraz vydajte svoje údy za sluhov spravodlivosti na posvätenie“*** *(R 6,19).* Táto služba sa deje v Duchu synovstva *(R 8,15)* a pod milosťou *(R 6,14)* nie kvôli mzde a získaniu odplaty, ale z vďačnosti, z lásky. Nie preto, aby sa získal večný život, ale práve preto, že sa už vlastní večný život.

Cestou životom, 15. 1. 1959

OBSAH A ÚČEL PAVLOVÝCH LISTOV TESALONIČANOM

„A niektorí z nich uverili a boli losom Božím pridelení Pavlovi a Sílasovi i bohabojných Grékov veliké množstvo o popredných žien nemalý počet“ *(Sk 17,4).*

Skoro po obrátení veriacich v Tesalonike im napísal apoštol Pavol list, ktorým upevňoval ich vieru, potešoval v ich utrpeniach, povzbudil k posvätenému životu a dokonalejšie poučil o druhom príchode Pána. Z listov nám zachovaných je to prvý písaný list, ktorý písal apoštol Pavol. Niektorí tvrdia, že vraj kresťanské učenie sa vyvíjalo v priebehu času. Keď si ale uvedomíme, že všetky základné pravdy, na ktorých spočíva kresťanské učenie – božstvo Pána Ježiša, Jeho zástupná smrť, vzkriesenie Jeho tela, obrátenie hriešnika, posvätenie veriacich, vzkriesenie zosnulých a ostatné veľké pravdy – boli už hlásané v prvých dvoch desaťročiach po Pánovom ukrižovaní, zisťujeme, že sa nejedná o vývoj, ale že kresťanstvo je zjavenie. Apoštol Pavol sa dozvedel, že okrem iných ťažkostí Tesaloničanov boli niektorí z nich tiež znepokojovaní nesprávnymi predstavami o druhom Pánovom príchode. Niektorí spomedzi nich zosnuli

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 16

a pretože Pán neprišiel, nastali rozpaky, čo s nimi bude. Preto možno povedať, že je hlavným predmetom *1. listu Tesalonič*anom druhý Pánov príchod a to v spojení so spasením *1,9-10,* so službou *2,19,* s posvätením *3,13,* potešením *4,13* a s celou bytosťou kresťana *5,23.* V každej kapitole máme vzťah k príchodu Pána a v celku nám vynikne, že tu ide o druhý príchod Pánov pre Cirkev. Od apoštola Pavla máme ešte jeden list Tesaloničanom, ktorý zdôrazňuje druhý príchod Pána spolu s Jeho vykúpenými.

Jaroslav Mjartan

VZKRIESENIE MŔTVYCH

„...ak by som len nejako došiel ku vzkrieseniu mŕtvych“ *(F 3,11).*

Už sme sa zaiste stretli s názorom: *„aj v samotnom kresťanstve je toľko prúdov, toľko učení, že človek si nevie vybrať to, čo je správne"*. Prečo je tomu tak, že tí, ktorí sa nazývajú kresťanmi sa v mnohom rozchádzajú? Majú niekedy až diametrálne odlišné pohľady na určité oblasti. Odpoveď na túto otázku je jednoznačná. Neobraciame sa cele na Písmo a zabúdame, že Božie Slovo sa má vykladať len a len Božím Slovom a nie ľudskými názormi a pocitmi.

Aj nadpísaný citát z Písma môže mať viacero interpretácií a môže viesť k nesprávnym uzáverom.

1. Povrchný pohľad na predmetný citát môže viesť k názoru, že nie všetci mŕtvi ľudia budú vzkriesení. Vzkriesenie z mŕtvych si *„zaslúžia“* len tí, ktorých Boh uzná za hodných tejto udalosti. Ostatní mŕtvi, ktorí svoj život neprežili dostatočne svätо, ostanú nevzkriesení, t. j. nebudú existovať. Často sa na podporu tohto názoru dodá, že Boh je láska a akoby mohol niekoho vzkriesiť z mŕtvych a potom ho poslať do večného zahynutia? Ale takéto tvrdenie je v hlbokom rozpore s výrokmi Písma. Písmo na viacerých miestach vypovedá o tom, že všetci mŕtvi budú vzkriesení. Vzkriesenie mŕtvych sa uskutoční vo viacerých etapách. V *Zj 20,12-15* je popis poslednej, záverečnej etapy vzkriesenia. Pred veľkým bielym trónom budú odsúdení tí, ktorí nemali podiel na prvom vzkriesení *(Zj 20,5-6),* ale ich vzkriesenie sa uskutoční potom ako sa dokoná tisíc rokov. Tu treba podotknúť, že okrem týchto dvoch etáp vzkriesenia sú v Písme popísané ďalšie etapy vzkriesenia. V prvej etape bol vzkriesený Pán Ježiš ako prvotina tých, ktorí zosnuli *(1K15,20).* Avšak pri žiadnej etape vzkriesenia si nečítame, že by nejaký mŕtvy nebol vzkriesený.

2. Zástancovia druhého názoru tvrdia, že apoštol Pavol mal na mysli také vzkriesenie, ktoré vedie do večného života. Neuznávajú istotu spasenia a vyznávajú, že k spaseniu okrem viery v Pána Ježiša sú potrebné aj dobré skutky človeka. Ani toto však nie je správne. V *Ef 2,5-9* je napísané, že Boh tých, ktorí prijali Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa oživil a vzkriesil z ich duchovnej mŕtvoty spôsobenej previneniami a hriechmi *(Ef 2,1).* Takéto vzkriesenie (spasenie) uskutoční Boh bez zásluh človeka – ***„lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“*** Na to, aby človek mohol byť takto vzkriesený v prítomnom čase musí volať o pomoc k Bohu, aby Ho na základe obeti Kristovej mohol oživiť z duchovnej smrti, v ktorej sa všetci nachádzame od pádu Adama, ktorý ako prvý človek zakúsil na sebe samom, čo je to duchovná smrť.

3. Tak potom, o čom to píše apoštol Pavol vedený Duchom Božím? Komu patria slová ***„ak by som len nejako došiel ku vzkrieseniu mŕtvych?“*** Sú adresova-

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 17

né tým, ktorí uverili evanjeliu, ktorého obsahom je, že ***„Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť*** (vzkriesiť z mŕtvoty) ***hriešnikov“*** a ktorí ako apoštol Pavol dodávajú ***„z ktorých prvým som ja“***. My, ktorí sme tak učinili, zažili sme odpustenie hriechov a vieme, že nás Boh nielen oživil a vzkriesil, ale aj posadil v ponebeských oblastiach v Kristu Ježišovi. To nie sú žiadne výmysly, lebo Písmo tak hovorí a Duch Boží nám dosvedčuje, že je tomu tak. Je to nevratný stav, lebo to nie je ľudské dielo, ale dielo Božie. Ale Boh na tých, ktorí Mu patria, ktorých vzkriesil, túži vidieť život vzkrieseného Pána Ježiša. Toto Boh adresuje aj nám, ktorým Pán Ježiš dal právo a moc byť Božími deťmi. Aby sme naplnili túto Božiu vôľu, je potrebné pričinenie človeka. Preto apoštol Pavol píše ***„ak by som len nejako došiel“***. Apoštol Pavol sa túžil podobať, čo najviac na svojho Pána, ***„on bol uchvátený Kristom Ježišom“*** *(F 3,12)*. Chcel, aby ten poklad, čo Boh vložil do neho (do hlinenej nádoby), sa prejavil aj navonok, v jeho správaní a chodení. Tým pokladom je Kristus *(Ko 1,27)*, ktorý skrze Svojho Ducha prebýva v srdciach tých, ktorí v Neho uverili *(R 8,11)*.

Nech je to aj našou svätou žiadosťou
byť podobní už tu na zemi Tomu,
ktorí sa za nás biednych a hriešnych
ľudí obetoval a položil Svoj svätý život.
Veď nebyť Jeho obete zaiste by sme raz
boli vzkriesení k večnému zatrateniu.
Vďaka Mu buď za to.

Daniel Mojžiš

ŽIVOT PODĽA BOŽEJ VÔLE PODĽA EPIŠTOLY EFEŽANOM

O živote podľa Božej vôle hovorí celé Písmo. Napríklad v epištole Efežanom je zobrazený okrem iného aj slovesami **sedieť, stáť a chodiť.** Chvíľu sa nad nimi zamyslíme.

Sedenie sa týka nášho postavenia v Kristovi: ***„a spolu vzkriesil a spolu posadil v ponebeských oblastiach v Kristu Ježišovi.“*** *(Ef 2,6)*. Aby náš stav zodpovedal tomuto slávnemu postaveniu, je potrebné sedávať pri nohách Pána Ježiša, ako to robila Mária. Život podľa Božej vôle veľmi súvisí s tým, ako často a intenzívne žijeme v súkromí s Bohom, sedávame pri nohách Pána Ježiša, koľko sa modlíme a čítame Bibliu ako Božie slovo.

Státie sa spája so vzťahom k nášmu nepriateľovi Satanovi: ***„Preto vezmite na seba celú zbraň Božiu, aby ste mohli odolať v ten zlý deň a vykonajúc všetko stáť. Tedy stojte...“*** *(Ef 6,13-14)*. Vedomie, že je tu nepriateľ, s ktorým musíme zápasiť, nás vedie do stavu bojovej pohotovosti.

Chodenie sa týka nášho vzťahu k veriacim i ľuďom tohto sveta: ***„Prosím vás tedy ja väzeň v Pánovi, žeby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolaní, s celou pokorou a krotkosťou, so zhovievavosťou znášajúci sa navzájom v láske...“*** *(Ef 4,1-2)*, ***„a choďte v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás...“*** *(Ef 5,2)*, ***„Lebo ste boli kedysi tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Choďte ako deti svetla.“*** *(Ef 5,8)*.

Život podľa Božej vôle je taký, v ktorom Božie dieťa zaujíma kladné stanovisko voči Bohu, moci Satana i človeku v zmysle uvedených slovies. Príkladom je Pán Ježiš, ktorý trávil čas v úzkom obecenstve s Jeho Otcom, neraz strávil noc na modlitbách a podľa slov proroka Izaiáša si každé ráno nechal Hospodinom budiť svoje ucho a počúval. Jasne sa staval voči nepriateľovi Satanovi a Božím slovom odrážal jeho útoky. Napokon, chodil

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 18

v súlade s Jeho povolaním, v láske, pokore, zhovievavosti, ako Svetlo sveta...

Na základe *Žalmu 1,1-2* v prvom rade Pán Ježiš bol ***„blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí a na stolici posmievačov nesedí. Ale má záľubu v zákone Hospodinovom a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou.“*** Nebuďme ako Lot, ktorý najprv **išiel**, posunoval svoje stany k Sodome, tam aj **zastal** na svojej ceste, až ho napokon vidíme ako muža, ktorý **sedával** v bránach mesta. Výsledkom nebol užitočný život podľa Božej vôle, ale trápenie jeho spravodlivej duše v Sodome. Preto hľaďme na Pána Ježiša a nasledujme Jeho príklad života podľa Božej vôle.

Cestou životom, 29. 1. 1959

KTO A ČO JE NAŠOU RADOSŤOU?

„...lebo teraz žijeme, keď vy stojíte v Pánovi“ *(1Te 3,8).*

Pavol mal na mysli vzťah veriacich v Tesalonike k Pánovi, ktorý sa prejavoval ich vierou. On im priniesol evanjelium, ktoré oni prijali.

Ale pokračovali vo viere po jeho odchode, keď sa sami ocitli tvárou v tvár súženiu a protivenstvu pre ich vieru? Apoštol pripúšťal možnosť, že by ich skúšky mohli byť nad ich silu, a že by pod tlakom utrpení ustúpili zo stanoviska, ktoré zaujali. Keď však od nich prišiel Timoteus a rozprával, že pevne stoja v Pánovi, Pavol sa z tej správy veľmi radoval, bola to preňho *„radostná správa“*. Bol s nimi a ich duchovným pokrokom tak spätý, že im hovorí ***„teraz žijeme, keď vy stojíte v Pánovi.“*** K týmto správam o ich pevnosti v Pánovi pripája Timoteus ešte, že spomínajú na Pavla s hlbokou náklonnosťou v srdciach. Láska prejavená oproti Pavlovi bola ďalším zdrojom potešenia a radosti pre srdce apoštola uprostred všetkých ťažkostí, ktoré boli jeho údelom, pretože slúžil druhým. Táto správa sa dotkla veľmi milo jemných strún jeho vnútra a vrelo ho oblažila a vyvolala novú vďačnosť Pánovi. Pevnosť vo viere týchto veriacich a ich osobná láska mu boli takým silným zážitkom, že nedokázal nájsť vhodný výraz, ako Bohu za nich dostatočne ďakovať: ***„Lebo akou vďakou sa môžeme odplatiť za vás Bohu za všetku tú radosť, ktorou sa radujeme pre vás pred svojím Bohom...“*** *(1Ts 3,9).*

EKUMENICKÉ HNUTIE

(skrátené upravené)

Upravené podľa
Ekumenizmus-duchovný nevestinec
http://www.youtube.com/watch?v=XiGa0SY084U

Kresťania, ktorí veria Biblii ako Božiemu slovu, sa budú nazývať *„kresťania s klapkou na očiach“*. Ekumenické hnutie učí, že všetky cesty vedú do neba a na konci, že budú všetci spasení. Skazenosť *„kresťanov“*, ktorí sa pripájajú ku tomuto učeniu je v tom, že neveria Biblii a biblickému oddeleniu sa.

Prvým dôvodom, prečo je ekumenické hnutie dielom satana je to, že tí, čo ho šíria, hovoria, že jadro viery každého náboženstva musí byť zriedené, alebo odmietnuté z dôvodu jednoty v láske pre všeobecné dobro ľudstva. Kým náboženstvám táto doktrína neškodí, pretože nie sú z Boha, pre kresťanskú vieru znamená smrteľné nebezpečenstvo. Biblické kresťanstvo nemôže robiť kompromisy so žiadnym náboženstvom. Stojí na Božích pravdách, o ktorých sa nedá vyjednávať, pretože tým by z Boha urobilo luhára.

1. Biblické kresťanstvo učí, že Biblia je nezrušiteľným a neomylným Slovom živého Boha.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 19

- Písmo nemožno zrušiť *(J 10,35),*
- Božie slovo je pravda, ktorá neobsahuje nič iné len pravdu *(J 17,17; 1Pt 2,2),*
- Božie slovo trvá na veky pretože Boh trvá na veky *(Mr 13,31; Žd 1,10-12).*

Žiadna iná náboženská kniha nemá za autora Všemohúceho Boha. Všetky pochádzajú z ľudí, ktorí ich písali pod pôsobením démonov a samotného otca lži (1Tm 4,1; J 8,44).

2. Biblické kresťanstvo učí, že náš Pán Ježiš Kristus sa narodil podľa Písem z panny *(Iz 7,14; Mt 1,23-25; Lk 2,6-7)* a bol a je Božím Synom *(Iz 9,6; Mt 4,3; 16,16; Mr 1,11; J 1,18.34).*

Jadrom fundamentálneho kresťanstva je Evanjelium: Smrť, pochovanie a vzkriesenie Pána Ježiša Krista za stratené ľudstvo. Na kríži Boh preniesol hriechy sveta na Svojho Syna a Spravodlivého odsúdil namiesto nás nespravodlivých. Tak Boh zmieril svet so sebou. Pán Ježiš je zmierením za hriechy celého sveta *(1J 2,2)*. Bol podľa Písem pochovaný a o tri dni neskôr vstal z mŕtvych na dôkaz toho, že Boh prijal Jeho obeť na kríži za nás a nám Boh Jeho vzkriesením dokazuje bez akýchkoľvek pochybností, že Pán Ježiš je tým, za koho sa považoval, Božím Synom.

Všetky falošné náboženstvá zavrhli, že Pán Ježiš Kristus je Božím Synom. Učia, že je jedným zo Synov Božích, ale nie jednorodeným Božím Synom.

Božstvo Pána Ježiša potvrdil Boh zázrakmi a Jeho vzkriesením z mŕtvych *(Žd 2,3-4; R 1,1-4)*

3. Biblické kresťanstvo učí, že ktokoľvek z hriešnych ľudí, kto bude dôverovať v dokončené Kristove dielo, bude spasený. Spasený samou milosťou, skrze vieru v samého Krista. Bez akýchkoľvek skutkov z našej strany *(Ef 2,8-9).* Boh nám podáva vo vzkriesení Pána Ježiša vieru, že On je Boží Syn a Pán všetkého. Sme jednoducho volaní k tomu, aby sme verili v to, čo Kristus pre nás vykonal a ak to robíme v jednoduchej viere, sme v očiach Všemohúceho Boha vyhlásení za spravodlivých a prijatí za svätí, bezvadné a milované Božie deti. *(R 5,1; Ef 1,4).*

A opäť, táto základná pravda je odmietaná každým iným náboženstvom a kultom na planéte, všetky učia, že človek musí niečo robiť, že človek si musí zaslúžiť svoje miesto v nebi.

Takže sú len dve cesty, ktorými sa hriešnik môže vydať. Široká cesta falošných náboženstiev – cesta ľudského výkonu alebo úzka cesta – cesta Božieho diela za nás, ktorá je Biblickým kresťanstvom. Väčšina ľudstva sa rozhodla ísť širokou cestou, ktorá vedie do zahynutia *(Mt 7,13-14).* Ekumenické hnutie zavrhlo základnú pravdu biblického kresťanstva, Pán Ježiš Kristus je jedinou cestou do neba. Neexistuje žiadna iná cesta.

4. Biblické kresťanstvo učí, že všetci tí, ktorí odmietnu dokončené Božie dielo spasenia na kríži, budú súdení na súde pred veľkým Bielym trónom a potom uvrhnutí do ohnivého jazera a naveky zahynú.

Väčšina ľudí vo falošnom náboženstve toto považuje za najviac urážajúce a odporné zo všetkých kresťanských právd. Ale je to biblický fakt. Pán Ježiš hovoril viac o súde a pekle ako ktokoľvek iný v Písme. Myšlienka, že každý nakoniec skončí v nebi je Písmu cudzia, ale nanešťastie tento univerzalizmus získava podporu na mnohých miestach v takzvanom kresťanstve. Diabol je otec tejto lži, ktorou vedie zástupy k súdu a večnej smrti, pretože je vrah.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 20

Frederick Butcher
Písemný odkaz

VEĽKÝ ROZDIEL

„...A učiňme si meno...“ *(1M 44,1)*
„...Boh...dal mu z ľúbosti meno...“ *(F 2,9)*

Stavba podľa sveta

Takto ľudsky chytrácky si počínali obyvatelia zeme po potope sveta. Opäť bohatí, početní a sebavedomí; ten strašný súd bol ďaleko za nimi a usilovné ruky odpratali po ňom každú stopu. Nuž, tak teraz len zase pekne dopredu!

Vyhliadla sa úrodná rovina a ľudia, spojení vedomím vlastnej dôležitosti, moci a podnikavosti, mysleli už len na seba a vlastnú slávu. Niet Boha, ani potreba závislosti na Ňom.

Objavil sa vzácny vynález: výroba pálených tehál, ktorá nahradila ťažkú a zdĺhavú prácu v kameňolomoch. Vznikla možnosť rýchlej výstavby. Tehly sa spájali lepkavou hlinou, ktorú tá rovina poskytovala: ***„Vtedy povedali druh druhovi: Nože narobme si tehiel a vypáľme ich v ohni. A tak bola tehla miesto kameňa a zemská smola im bola miesto malty. A povedali: Nože si vystavme mesto a vežu, ktorej vrch bude sahať až do neba, a učiňme si meno, aby sme neboli rozptýlení po tvári celej zeme“*** *(1M 11,3-4).* Ciele boli jasné: Mesto bude dôstojné ľudského pokolenia, odpovedajúce jeho ideálom, slávnym cieľom a v meste veľkolepá stavba, ktorá vyjadrí veľkosť zjednoteného a organizovaného ľudstva, ktoré nepotrebuje Boha. Ako nevinne a poctivo to znie. Kto by bol tak spiatočnícky a namietal niečo? Všetkých nadchla tá predstava. Veď ľudský intelekt, úsilie a zručnosť sa mohli konečne realizovať pre slávu človečenstva. Niet vznešenejšej a človeka povznášajúcejšej predstavy ako bola táto. No napokon, napriek vynaloženému úsiliu a nadšeniu, všetko vyšlo nazmar, lebo to malo slúžiť ku ľudskej cti a ani v najmenšom ku cti Božej.

Tie ľudské pohnútky, ktoré boli už vtedy tak preceňované v zemi Sineár pri stavbe babylonskej veže, pretrvávajú dodnes a sú pravidlami, ktoré sa všeobecne velebia obzvlášť v tých veľkých tomuto svetu prispôsobených *„kresťanských“* cirkviach.

No uvažujme radšej o žalostnej skutočnosti, že tieto babylonské myšlienky sa vyskytujú medzi tými, ktorí vyznávajú, že sú vytrhnutí z tohto zlého a prevráteného sveta, a aj keď sa v súkromnom živote neprejavujú, stretávame sa s nimi v rôznych spoločenstvách Božích ľudí.

„Vystavme si mesto s viditeľnou vežou a učiňme si meno“, často počuť aj medzi veriacimi tento hlas túžby znamenať niečo vo svete a získať si priazeň sveta. Zorganizujme sa pod nejakým menom, zostavme naše vyznanie viery a pracujme nadšene pre neho. Skoro na to sa budeme oproti iným chváliť počtom vystavaných budov, niektoré aj s vežou a počtom členov doma a vonku.

Často sa inak milí veriaci pýtajú tých, čo s tými babylonskými myšlienkami nechcú mať nič spoločné: *„A aké máte meno?“* Na odpoveď, že stačí to dané od Boha ***„...aby sme sa volali deťmi Božími“*** *(1J 3,1)* hovoria, že pred svetom veriaci predsa len majú mať nejaké meno.

Koľko nadšenia býva medzi veriacimi pre denomináciu, ale pre Kristovu Cirkev, ktorá je Jeho Telo ***„...a jeho dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplňuje všetko vo všetkom.“*** *(Ef 2,22-23)*, často nezostáva ani myšlienka.

„Naša cirkev má budúcnosť“, pochvaľujú si niektorí – a myslia, že tu na svete. Cirkev Kristova má tiež budúcnosť, ale s jej vyvýšenou Hlavou tam v Jeho sláve na veky na nebesiach. Ako je smutné, že mnohý nasledovník Toho, pred ktorým sa koríme, sa nechal nakaziť babylonským

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 21

kvasom. Prví veriaci v Jeruzaleme nemali čakať na zorganizovanie, ani kvôli tomu, aby si učinili nejaké meno na svete, ale aby boli zmocnení zhora a vystrojení mocou z výsosti. To potrebujeme aj my, aby sám Hospodin išiel s nami ***„A kde po čomže sa pozná, že som našiel milosť v tvojich očiach, ja i tvoj ľud? Či azda nie po tom, že pôjdeš s nami, a že budeme tvojou dobrotou odlišní, ja i tvoj ľud, od všetkých ľudí, ktorí sú na zemi?“*** a Jeho láska, aby nás spájala ***„Ale nad to nado všetko oblečte si lásku, ktorá je pojivom dokonalosti“*** *(Ko 3,14).*

Veľký rozdiel – zmýšľanie Pána Ježiša Krista

Zanechajme teraz pohľad na svojvoľných staviteľov mesta Sineár a venujme pozornosť inému obrazu. Pozrime na Pána Ježiša. Aké opačné je Jeho zmýšľanie. Chcel vo svete niečo znamenať? A má Jeho Cirkev na svete zmýšľať inak? ***„...ktorý súc v podobe Boha, nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijmúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža“*** *(F 2,6-8).*

Nachádzame tu nejakú stopu myslenia z Bábelu? Nie, preto svet nemohol nikdy pochopiť Jeho chovanie. Nuž, pýtajme sa: Máme sa držať Jeho zmýšľania a spôsobu života alebo iných? ***„Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi...“*** *(F 2,5).* Práve preto bol On živým protikladom a opakom sveta a preto Ho svet nenávidel. No Boh Ho práve preto, že sa tak ponížil, nad všetko povýšil a ***„dal mu z ľúbosti meno, ktoré je nad každé meno“*** *(F 2,9)*.

Samozrejme, že kresťanom podľa mena sa nemôže mať za zlé to, že sú hrdí na svoju *„vieru“*, ako obyčajne hovoria. Ako ale musí byť zarmucovaný Svätý Duch, keď Božie deti nedbajú na jednotu Ducha a stavajú mesto s vežou, aby si tak učinili meno.

To nie je podľa mysle a Ducha Toho, ktorý zmaril sám seba. Či Cirkev nemá byť ako On na tomto zlom a prevrátenom svete? Má byť Hlava nenávidená a zavrhnutá a Jej Telu vykázané príjemné miesto uznania na svete?

Bratia, sestry v Kristu, nerobme si meno na tomto svete. Neorganizujme sa ľudským spôsobom, ako by sme chceli utvoriť nejakú novú cirkev. Buďme tu ako i Ježiš Kristus bol. Radujme sa z mena, ktoré nám dal Boh. Očistime sa od nádob potupy a ***„...žeňme sa za spravodlivosťou, vierou, láskou a za pokojom s tými, ktorí vzývajú Pána z čistého srdca“*** *(2Tm 2,20-22).*

Miroslav Vyhnánek

MOC PÁNOVA BOLA PRÍTOMNÁ UZDRAVOVAŤ ICH

„A stalo sa jedného z tých dní, že učil, a sedeli tam farizeovia a učitelia zákona, ktorí boli prišli zo všetkých mestečiek Galilee a Judska i z Jeruzalema, a moc Pánova bola prítomná uzdravovať ich“ *(Lk 5,17)*

Aj v súčasnosti je na svete mnoho takých, ktorí tvrdia o sebe, že majú moc uzdravovať. Podľa čoho môže Božie dieťa rozlíšiť, či ide o pravdu alebo podvod?

Pre malé deti vo viere a neupevnené vo viere je táto otázka ťažká. Sú úprimné a hotové nasledovať akúkoľvek vôľu Božiu v Písme. Ale pri tejto otázke sú v rozpakoch. Ako to vlastne je? Toľkí veriaci veria, že Boh koná zázraky i dnes ako za života Pána

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 22

Ježiša a jeho apoštolov preto, lebo Boh je ten istý a nemení sa. A to je pravda. Na druhú stranu, keď vidia ako prebieha uzdravovanie, cítia duchovnú zábranu a nevedia nájsť v Písme prečo.

„Ale Pán je verný, ktorý vás upevní a strážiac zachová od zlého“ (2Te 3,3).

Nech poslúži k upevneniu a vzrastu vo viere aj nasledujúci článok. Obsah tohto článku je zameraný na:

1. Rozdiel medzi Pánom Ježišom a ľuďmi, ktorí vykonávajú uzdravenie v mene Pánovom dnes.
2. Rozdiel medzi mocou Pánovou a mocou tých, ktorí uzdravujú dnes.
3. Jednoznačné poznanie či sú to služobníci, kým boli zvedení a prečo.

1. Rozdiel medzi Pánom Ježišom a ľuďmi, ktorí vykonávajú uzdravenie v mene Pánovom dnes.

Prvý rozdiel medzi nimi a Pánom Ježišom je v pokore. Pán Ježiš je tichý a pokorný srdcom a preto utekal pred propagáciou a zakazoval uzdraveným hovoriť o Ňom: ***„A išlo za ním mnoho zástupov, a uzdravil ich všetkých a zakázal im prísne, aby ho nezjavili, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, ktorý povedal: Hľa, môj služobník, ktorého som vyvolil, môj milovaný, v ktorom sa zaľúbilo mojej duši, položím svojho Ducha na neho, a bude zvestovať národom súd; nebude sa vadiť, ani nebude kričať, ani nikto nepočuje na ulici jeho hlasu; nalomenej trstiny nedolomí a tlejúceho knôtu nevyhasí, dokiaľ neprivedie súdu k víťazstvu a v jeho mene dúfať budú národy“*** *(Mt 12,15-21).*

Druhý rozdiel medzi Pánom Ježišom a dnešnými uzdravovateľmi je, že uzdravovatelia si vyberajú chorých a nemôžu uzdraviť všetkých. Pána Ježiša si vyberali chorí a uzdravil ich všetkých: ***„A išlo za ním mnoho zástupov, a uzdravil ich všetkých...“*** *(Mt 12,15).* Takže ak si niekto vyberá chorých a nemôže uzdraviť všetkých, je to preto, lebo nemá Pánovu moc.

Tretí, zásadný rozdiel medzi Pánom Ježišom a uzdravovateľmi je Božia prítomnosť kvôli potvrdeniu slov Pána Ježiša a spaseniu ľudí, pre ktorú sa všetci prítomní zdesili. Tak pôsobí Božia prítomnosť potvrdená Jeho mocou na hriešnikov: ***„Zdesili sa na Sione hriešnici, strach pochytil pokrytcov, až sa trasú...“*** *(Iz 33,14).* ***„A hneď bol v ich synagóge človek v moci nečistého ducha... A Ježiš mu pohrozil a povedal: Umĺkni a vyjdi z neho!... Vtedy polomcoval ním nečistý duch a skríknuc veľkým hlasom vyšiel z neho. A všetci sa zdesili...“*** *(Mk 1,23-28)* ***„A poznali ho dobre, že to bol on, ktorý to sedával pri Krásnej bráne chrámovej a naplnení boli zdesením a úžasom nad tým, čo sa mu to stalo. A keď sa uzdravený ten predtým chromý držal Petra a Jána, zbehol sa k nim všetok ľud do dvorany Šalamúnovej, celí predesení“*** *(Sk 3,10-11).*

Štvrtý rozdiel medzi Pánom Ježišom a uzdravovateľmi je v poslaní: ***„Ale on im povedal: Musím aj iným mestám zvestovať kráľovstvo Božie, lebo nato som poslaný“*** *(Lk 4,43).* Poslaním Pána Ježiša nebolo uzdravovanie, ale kázanie veľkého spasenia. Pán Ježiš učil o veľkom spasení a sám Boh potvrdzoval slová Pána Ježiša

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 23

tým, že vykonal divy a zázraky skrze Neho. Pán Ježiš nekonal divy a zázraky pred Židmi preto, aby ich ohúril nevšednou mocou, ktorou disponuje, ale preto, aby verili v Neho a boli zachránení. Bol plný lásky voči nim. No čítame: ***„A hoci učinil tak mnoho divov pred nimi, neverili v neho...“*** *(J 12,37).*

Poslaním uzdravovateľov je ukázanie svojej moci uzdravovať pre vlastnú slávu a finančný zisk. Vlastne im ani tak nejde o skutočné uzdravenie chorých. Nenesú nijakú zodpovednosť za nesplnenie sľubovaného uzdravenia. Vôbec im nezáleží na tom, čo v skutočne nevyliečiteľne chorých vyvolajú, keď ich neuzdravia. Naopak, keď sa uzdravenie nepodarí, zhodia svoju zodpovednosť na nedostatočnú vieru chorého. To sú tí, pred ktorými varoval Pán Ježiš: ***„Vystríhajte sa falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, ale vnútri sú dravými vlkmi. Po ich ovocí ich poznáte“*** *(Mt 7,15-20).*

2. Rozdiel medzi mocou Pánovou a mocou tých, ktorí uzdravujú dnes.

Charakteristiky prejavu Pánovej moci na choré telo:

Za času Pána Ježiša pôsobila Pánova moc. Moc Boha Stvoriteľa. Preto boli aj účinky Božské, dokonalé, ktoré človek nemôže sfalšovať alebo napodobniť:

- Úplné uzdravenie – bezo zvyšku odňatá choroba z tela,
- Okamžité uzdravenie – bez doliečovania,
- Trvalé uzdravenie – nelimitované recidívou; choroba sa nevrátila,
- Uzdravenie každej choroby – nelimitované diagnózou; nezáležalo na druhu choroby

Pretože také uzdravenia Boh zasľúbil v Izraeli s príchodom Mesiáša.

Vezme ich a ponesie:

„A keď prišiel Ježiš do domu Petrovho, videl jeho svokru, že leží a má horúčku, a dotkol sa jej ruky, a hneď ju opustila horúčka, a vstala a posluhovala im. A keď bol večer, priviedli mu mnohých posadlých démonami, a on slovom vyhnal nečistých duchov a všetkých, ktorí sa zle mali, uzdravil, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, ktorý povedal: On vzal naše nemoci a naše neduhy niesol“ *(Mt 8,14-17).* Božia moc uzdravuje úplne, okamžite, trvale každú chorobu. Je očividné, že takéto uzdravenia sa dnes nedejú.

3. Čí sú, kým boli zvedení a prečo.

Pán Ježiš povedal, že mnohí budú zneužívať Jeho meno k vytváraniu zdania, že sú Pánovými služobníkmi a nebudú nimi:

„Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odídite odo mňa, páchatelia neprávosti!“ *(Mt 7,22-23)*

Z týchto slov Pána Ježiša nás Svätý Duch učí pravdu, že služobník Pána Ježiša sa pozná podľa postoja k neprávosti.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 24

Apoštol Pavol veľmi jasne tomu istému vyučoval Timotea:

„Ale pevný základ Boží stojí a má túto pečať: Pán zná tých, ktorí sú jeho, a: Nech odstúpi od neprávosti každý, kto menuje meno Kristovo!“ *(2Tm 2,19).*

Neprávosť, od ktorej neodstúpili, ktorú páchajú tí, ktorým povie Pán: Páchatelia neprávosti bude v tom, že On ich neposlal prorokovať, vyháňať démonov a robiť divy, ale oni to robili v Jeho mene, akoby boli služobníkmi Kristovými.

Čí sú to služobníci, čí cieľ plnia a za akú mzdu?
Písmo odpovedá na všetky tieto otázky:

- **a** Čí sú? Sú to služobníci satana, ktorý sa pretvaruje na anjela svetla; tak sa pretvarujú aj jeho služobníci, falošní apoštoli a ľstiví robotníci ako by boli služobníkmi spravodlivosti *(2K 11,13-15).*
- **b** Aký je cieľ ich služby? Zvádzať, odvracať mysle Božích detí od prostoty a čistoty oproti Kristovi *(2K 11,2-3).*
- **c** Za akú mzdu? Telesný zisk a bohatsvo.

„...ktorí sa domnievajú, že pobožnosť je telesný zisk. Od takých sa vzdiaľ“ *(1Tm 3,5).* ***„Ktorí opustiac priamu cestu zablúdili a sledovali cestu Baláma, syna Bozorovho, ktorý si zamiloval mzdu neprávosti“*** *(2P 2,15).*

Samoľúbosť, sebaistota

Všetci, bez rozdielu, ktorí nástoja na tom, že Boh je ten istý dnes, ako bol za času Pána Ježiša a preto koná divy aj dnes, upadli do bludu preto, lebo nepoznajú Boha. Odvrátili sa od Písma ako pravdy a obrátili ku svojmu srdcu. A ono je tak samoľúbe a skazené, že Boha prispôsobuje sebe a oklame aj vlastnú dušu svojím videním Boha:

„Najľstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť. Kto ho pozná?! Ja, Hospodin spytujem srdce a skúšam ľadviny, nato aby som dal každému podľa jeho cesty, podľa ovocia jeho skutkov. Jarabica škrečiac zvoláva a nezniesla, tak ten, kto nadobúda bohatstva a nie na spravodlivý spôsob: v polovici jeho dní ho opustí, a na koniec bude z neho blázon“ *(Jr 9,9-11).*

Toto je dôvod, pre ktorý ľudia blúdia, veria si, že im sa to nestane. Ich nikto neoklame. Nepotrebujú skúmať svoje srdce Božím slovom a nie sú chránení pred nápadmi vlastného srdca, ktoré sa im javia ako Božia vôľa. Myslia, že slúžia Bohu, ale idú cestou vlastných myšlienok, nesvätou cestou. Aké pokorujúce, ale zdravé pre vieru je vynaučovanie, karhanie, naprávanie a výchovné káznenie v spravodlivosti. Len ono uvádza srdce a zachováva na svätej ceste Božích myšlienok.

Boh ale pozná ľudské srdce a preto v Písme varuje pred ním ako pred smrteľnou nákazou: ***„...je neduživé na smrť...“***. Pretože zvnútra, z ľudského srdca, vychádzajú len zlé myšlienky a predstavy a to po celý život. Dôvodom je absencia Božieho slova v srdci. Aké bolo pred potopou, také bolo za čias Pána Ježiša, také je dnes a bude ľudské srdce až do konca sveta: Neduživé, nakazené, zlé, neverné, odvrátené od Božieho slova, bez viery. Neduživé až na smrť.

A stačilo len detsky dôverovať Písmu a prosiť:

„Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky a vidz, či je vo mne nejaká zlá cesta a veď ma cestou večnosti“ *(Ž 139,23-24),*

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 25

aby sa na konci života nesplnilo, že človek spozná zbytočnosť svojho úsilia vynaloženého na dielo podľa vlastného srdca.

**To čaká na konci života všetkých uzdravovateľov.
Pretože videli Boha optikou vlastného srdca a nie cez Písma.**

Radoslav Stráňava

KAMENE VO FĽAŠI

Istý múdry veriaci človek, učiteľ v kresťanskej besiedke, alebo mládeži, chcel názorne svojim žiakom ukázať, ktoré veci treba dať v živote na prvé miesto. Pripravil si pre nich lekciu, ktorá sa odvtedy často používa a má čo povedať aj dospelým. Priniesol na vyučovanie sklenú zaváraninovú fľašu a niekoľko kameňov, pričom každý z tých kameňov mal predstavovať nejakú činnosť človeka. Dva najväčšie kamene označil ako modlitbu a čítanie Božieho slova. Ostatné menšie kamene predstavovali činnosti ako: práca, záľuby, jedlo, šport, zdravie ... Keď dal najprv do fľaše všetky malé kamene, nebolo možné tam už vmestiť tie veľké – a pritom fľaša stále nebola naplnená. Ale keď to urobil naopak a najskôr dal do fľaše veľké kamene, potom postupne sa okolo veľkých kameňov pomestili aj všetky ostatné malé kamene a fľaša bola plná. Počúvajúci mládežníci s úsmevom pozorovali jednoduchý experiment a museli priznať jeho veľkú výstižnosť. Vzťah s Bohom – modlitba a čítanie Božieho slova sú pre človeka, ktorý sa hlási ku viere v Pána Ježiša Krista, tie najväčšie priority. Keď sa dostanú na správne miesto v našom živote – na to prvé, ostane vždy priestor aj pre to ostatné čo potrebujeme a náš život je naplnený. Človek, ktorý má však na prvom mieste v živote niečo iné ako Boha, napríklad kariéru a prácu (akokoľvek užitočnú), môže veľmi ťažko prežívať ukončenie kariéry, keď prídu zdravotné problémy, alebo dôchodok. Jeho život ostane zrazu prázdny, nenaplnený. To isté platí pri záľubách, športe, ktoré môžu byť dobrým doplnkom v živote, nikdy však nie pravým a užitočným naplnením života človeka, ktorého Boh stvoril na svoj obraz a so vznešeným zámerom a cieľom, aby bol v Jeho prítomnosti a prežíval Jeho slávu a lásku.

„Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť a to všetko vám bude pridané“ *(Mt 6,33).*

Kresťan, ročník III., február 1950, číslo 2

E. R. M.

Láska a duchovné dary

Pán Ježiš použil v rokoch 52-53 apoštola Pavla k tomu, aby založil zbor veriacich v Korinte; ktorým v roku 59 napísal list z *Efezu (1K 16,5-6)*. Veriaci v Korinte boli Gréci, ktorých národ mal záľubu vo svetskej múdrosti, rétorike, sochárstve a filozofii. To staré JA tieto veci obdivovalo, každý si zakladal na svojom dare, z čoho vznikali v zbore ťažkosti, ktorým apoštol Pavol musel čeliť. V *13. kapitole* svojho prvého listu im chce povedať, akí sú detinskí, keď si zakladajú na daroch, ktoré sú dočasné. Pavol nie je proti darom, ale vymedzuje im správne miesto pod láskou. *Kapitoly 12-14* tvoria celok, ktorému by patril nadpis:

**Duchovné dary v Kristovom tele
pre vykonávanie služby
v miestnom zbore.**

- Dvanásta kapitola opisuje dary a Kristove telo.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 26

- Štrnásta kapitola spôsob používania darov, aby sa dialo všetko slušne a podľa poriadku.
- Trinásta kapitola hovorí o duchu, v ktorom sa majú používať dary – o duchu lásky, ktorá je životnou silou k prejavovaniu darov a robí dary cennými.

Zásady kapitoly 13:

1. Aj činnosť darom – aj obetovanie majetku a života – sú nemúdre a bezcenné.
2. Láska je lepšia, ako terajšia čiastočná známosť.

Trinásta kapitola je teda najdôležitejšou časťou tématického celku kapitol 12 - 14, lebo pozdvihuje dary a ich používanie na najvyššiu možnú úroveň.

Najobvyklejšie rozdelenie 13. kapitoly je toto:

a) **nutnosť lásky** *(1-3),*
b) **charakteristika lásky** *(4-7),*
c) **stálosť lásky** *(8-13).*

Prečo je nutná láska na prejavovanie darov? Božie slovo nám obrazne predstavuje miestny zbor ako telo *(12,27)* ***„prísľušne dovedna spojené a spolu viazané každým pojivom podávania výživy podľa pôsobenia v miere jedného každého dielu“*** *(Ef 4,16).* Keď ide o vnútorný život zboru a o činnosť a vzájomný vzťah jednotlivých údov – tu sa nám vynára predstava organizmu s rôznymi orgánmi a funkciami. Tak, ako je funkčnosť a užitočnosť každého jednotlivého orgánu v ľudskom tele závislá na krvi, tak aj v duchovnom tele je funkčnosť a užitočnosť darov závislá na láske.

Úloha pľúc je dodávať telu kyslík, obličky zasa vylučujú z tela škodlivé látky, pečeň produkuje potrebné látky. Každý jednotlivý orgán je jedinečný a nevyhnutný pre funkčnosť, zdravie a život tela. Ale bez krvi neužitočný, bezcenný a nepoužiteľný. Tak je užitočnosť jednotlivých darov v duchovnom tele podmienená a závislá na láske. Každý úd Kristovho tela má určitý dar. Máš dar? Ak by si nemal lásku, bol by si bez úžitku Kristovmu telu.

Ale treba povedať aj toto:
Pane, daj nám viac lásky,
lebo láska prevyšuje dary. Čím?:

1. Svojou životnou potrebou: Bez nej nemajú dary cenu. V Korinte chceli niektorí vyniknúť nad ostatných svojimi darmi – ale viac potrebovali lásky. Mnohá služba sa môže stať zbytočnou, keď nie je spojená s láskou. Dar bez lásky je ako nádrž bez vody.

2. Svojimi vlastnosťami: Láska je základ cností ako prvé ovocie Ducha. Pretože máš lásku, nie si závistlivý, máš radosť, nechváliš seba, si pokojný, nenadúvaš sa, si znášanlivý, nie si ctižiadostivý ale dobrotivý. Pretože máš lásku, nehľadáš svoje, ale dobro iných, nerozhorčuješ sa, ale vynikáš vernosťou, nemyslíš zle, ale si krotký a neraduješ sa neprávosti, ale si zdržanlivý (porovnaj *1K 13,1-6 s G 5,22).* To je ovocie Ducha a blahoslavený je ten, ktorý môže povedať s apoštolom Pavlom žije vo mne Kristus *(G 2,20).* Kristus – to je slovo lásky, ktorým prehovoril Boh na kríži.

3. Svojím trvaním: Láska prežije dary, zostane večnosť, zub času ju neohlodá, večnosť ju neodstráni, pretrvá hranicu časnosti, smrť aj vzkriesenie – pretože je Božia, patrí k Božej podstate, ako Duch a Svetlo. Máš dar? Aj ja mám, ale i tvoj i môj dar padne. Keď však obaja máme lásku – tá zostane.

(upravené, skrátené)

Frederick Butcher
Písemný odkaz

STRETNUTIE

„...v ústrety Pánovi do povetria“ *(1Te 4,17).*

Nikto z nás si nedokáže predstaviť, ako bude vyzerať stretnutie Pána s Jeho draho

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 27

vykúpenou Cirkvou. Sláva tohto radostného okamihu presahuje naše očakávanie. Zrazu budú ukončené ťažkosti a trápenia ďalekej cesty. Apoštol Pavol sa o tom zmieňuje: ***„Lebo tak súdim, že utrpenia terajšieho času nie sú hodny, aby boli prirovnané k budúcej sláve, ktorá má byť zjavená na nás“*** *(R 8,17).* ***„Lebo terajšie kratučké, ľahké nášho súženia nám pôsobí nesmierne veľkú večnú tiaž slávy, keď nehľadíme na veci ktoré sa vidia, ale na veci, ktoré sa nevidia. Lebo veci, ktoré sa vidia, sú dočasné; ale tie, ktoré sa nevidia, sú večné“*** *(2K 4,17-18).*

Táto budúca udalosť je tiež nazývaná ***„blahoslavená nádej“***, ktorej naplnenie s túžbou očakávajú Božie deti: ***„...očakávajúc blahoslavenú nádej...“*** *(Tt 2,13).* Podľa biblického prorockého slova je stretnutie Pána s Jeho Cirkvou prvou udalosťou, ktorá sa má skoro naplniť.

Aj keď si toto stretnutie v oblakoch nedokážeme dobre predstaviť, môžeme sa o ňom mnoho naučiť z jeho predobrazov v Písme. Dva z nich sú mimoriadne krásne: Stretnutie Izáka s Rebekou *(1M 24,61-67)* a Dávida s Abigaiľ *(1S 25,61-67).* Všimneme si tie predobrazy bližšie.

Izák a Rebeka

Izák býval vtedy v južnej časti zeme a vládol všetkým, čo mu odovzdal jeho otec Abrahám. Náš Pán dlie tiež v miestach slnečného juhu, kde už nevanie mrazivý severák. Je v sláve, nie na zemi. Utrpenia kríža sú minulosť a Jemu je daná sláva a všetka moc na nebi i na zemi. Zato však Jeho Cirkev, ktorým verným obrazom je Rebeka, je na ceste. Na svojej púti je i ona nesená – krídlami viery a aj ju sprevádza služobník – sprievodca, Svätý Duch. Prv než sa Rebeka vydala na cestu, dostala od Abrahámovho služobníka mnohé drahocenné predmety a rúcha *(1M 24,53),* ktoré mala pravdepodobne na sebe. Podobne putuje svetom Pánova Cirkev odiata rúchom spravodlivosti a ide v ústrety svojmu Ženíchovi, bez toho, že by vedela deň a hodinu, kedy sa stretne s Tým, ktorý ju miluje. No podľa rôznych znamení doby vie, že jej cesta sa už skoro ukončí, pretože Ten, ***„ktorý má prísť príde a nebude meškať“*** *(Žd 10,37).*

Abrahámov služobník mal počas dlhej cesty dosť príležitostí, aby rozprával Rebeke o Izákovi a mnohých veciach Abrahámovho domu. Iste bolo tým jej srdce veľmi potešené a aj cesta jej ubiehala rýchle. Ako asi načúvala tej správe, keď šiel Abrahám obetovať svojho jediného syna na vrch Moria, toho, ktorého miloval? Naplnenie tohto predobrazu pripomína Svätý Duch Cirkvi vždy znovu, aby Božej láske lepšie rozumela. Ona má vedieť, že obetovanie Pána Ježiša sa stalo z lásky k nej. Tým býva jej často ochabnutá láska k Pánovi znovu zosilnená, prehĺbená a upevnená. Potom nepozerá na púšť s jej ťažkosťami, ale na slová veľkého apoštola: ***„...ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete, a v ktorého, keď ho aj teraz nezriete, jednako milujete a tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou“*** *(1Pt 1,8).*

Dosah a plný význam obeti Pána Ježiša je predmet na večné uvažovanie. Aké veľké veci spojil Boh s touto obeťou! Len Svätý Duch nám môže otvoriť Písma, aby sme aspoň čiastočne poznali, akú cenu má u Boha: ***„...Lebo Duch spytuje všetko, aj hlbiny Božie“*** *(1K 2,10).*

Rebeka mohla postupne zabudnúť na svoje rodisko a minulosť, z ktorých vyšla. Už tam nepatrila. Nežila minulosťou, ale prítomnosťou a budúcnosťou. Podobne aj Cirkev. Duch Svätý jej pripomína: ***„Počuj, dcéro, a vidz, nakloň svoje ucho a zabudni svoj ľud a dom svojho otca! A zatúži kráľ po tvojej kráse, lebo on je tvojím pánom, a klaňaj sa mu!“*** *(Ž 45,11-12).* Už skoro sa priblíži okamih, keď vstúpi do pripraveného jej kráľovského paláca. Na tento okamih ju pripravuje Svätý Duch. On v nej prebýva a hľadí, aby jej myseľ bola totožná s Pánovou, a aby poznala, že

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 28

On si ju zamiloval a pre ňu učinil tak veľké veci. Veď ***„...Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil očistiac kúpeľom vody, slovom, aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“*** *(Ef 5,25-27).*

O Izákovi čítame, že Rebeku uviedol do stanu Sáry, svojej matky. Ako ho asi pripravil! Mal na to značné bohatstvo a môžeme sa domnievať, že tento stan hýril orientálnou nádherou. Tu si mohla Rebeka odpočinúť v prítomnosti Izáka po vykonanej ceste a vo všetkom, čo pre ňu pripravil, poznať Izákovu lásku.

Náš Pán učinil o moc viac! On mohol povedať učeníkom: ***„V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem prihotoviť miesto a keď odídem a prihotovím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“*** *(J 14,2-3).* Toto uistenie nám plne postačí. My smieme svojmu Pánovi plne dôverovať a celú túto záležitosť ponechať na Neho. Aj my budeme môcť radostne povedať: ***„...Kráľ ma uviedol do svojich komnát...“*** *(PŠ 1,4).* Na tento okamih čaká aj náš Pán, majúc už všetko prichystané. Cirkev má pred sebou už len kratučkú cestu. V onej chvíli vyjde Pán svojej Neveste v ústrety, snáď ráno, snáď napoludnie, snáď večer, ako v Izákovom prípade. Cirkev sa pri stretnutí s Ním určite nebude musieť pýtať ako Rebeka: ***„Kto je tamten muž, ktorý nám ide po poli oproti?“*** *(1M 24,65),* pretože ona Ho už pozná. Vtedy už nebude potrebovať vieru, lebo padne k nohám Pánovým. Viera zmizne a nastane videnie. Pán miluje svoju Cirkev. On v nej vidí úžitok práce svojej duše a to Ho plní radosťou. Bude to veru krásna chvíľa, chvíľa nášho stretnutia s Ním. Kiež nám dá Pán milosť, aby sme Ho čakali každý deň. Ak to tak bude, potom bude náš pozemský život cieľavedomý a nebude sa kymácať sem a tam. Ale žiaľ, naše srdcia bývajú zmalátnené a nechávame sa na svojej ceste zdržiavať rôznymi maličkosťami – ba, niekedy sa nechávame pripraviť aj ***„o korunu víťazstva“*** *(Zj 3,11).*

Dávid a Abigaiľ – príklad očakávania a pripravenosti Cirkvi

Stretnutie Dávida s Abigaiľ nám nie je v Písme tak podrobne opísané. Ale i táto udalosť je pre nás zaujímavá a poučná.

V tomto prípade sa nejedná o nevestu, ale o ženu, ktorá bola vyslobodená zo zväzku so zlým a tvrdým mužom. Po smrti jej muža, keď jej bol odovzdaný Dávidovými služobníkmi odkaz, že si ju Dávid chce vziať za ženu, rýchlo vstala, poklonila sa a povedala, že sa ochotne stane Dávidovou služobníčkou k umývaniu nôh jeho služobníkov. Pripravila sa, rýchlo vysadla na osla a nasledovala Dávidových služobníkov. Päť jej slúžok ju sprevádzalo a ona sa stala Dávidovou manželkou *(1S 25,40-42).*

Naše stretnutie s Pánom nastane v povetrí. Pán sám sa mocne ohlási. Počujeme hlas archanjela s Božou trúbou a mŕtvi v Kristu vstanú najprv. Potom budú živí veriaci premenení a so vzkriesenými spoločne vytrhnutí do povetria, aby boli s Pánom navždy. Na tento okamih čaká Cirkev a jej úlohou je, aby bola pripravená. Ona tiež pozoruje a pozná: ***„Hlas svojho milého! Hľa, tu ide!“*** *(PŠ 2,8)* A Pán odpovedá: ***„Nože vstaň, moja priateľko, moja krásna, a poď! Lebo hľa, zima pominula, príška prešla, už prešla. Kvety sa ukazujú po zemi, prišiel čas spevu... Nože tedy povstaň, moja priateľko, moja krásna a poď! Moja holubico v rozsadlinách skaly, v skrýši príkreho svahu, ukáž mi svoju tvár; daj, nech počujem tvoj hlas! Lebo tvoj hlas je sladký a tvoja tvár krásna“*** *(PŠ 2,10-14).*

Aké je ale smutné, keď niektoré údy Cirkvi túto živú nádej neudržujú a nepestujú.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 29

Potom musí táto duša povedať: ***„Svliekla som svoju sukňu; ako ju zase obliečiem?...“*** *(PŠ 5,3)*. Alebo ak si v srdci niekto povie podobne ako ten zlý sluha: ***„...Môj pán ešte dlho neprijde...“*** *(Mt 24,48)*. Aké osudné by mohlo byť také zmýšľanie. My všetci sme ale v nebezpečenstve, že táto nádej v nás zoslabne, ba že sa niekedy na zemi zariaďujeme ako doma. Pretože je ale posledná hodina, ***„Preto opášte si bedrá svojej mysle a súc triezvi dokonale sa nadejte na milosť, ktorá vám bude daná, keď sa zjaví Ježiš Kristus“*** *(1Pt 1,13)*.

Preto je veľmi potrebné, aby sa Božie deti navzájom ***„...roznecovali k láske a k dobrým skutkom neopúšťajúc svojho zhromaždenia ako majú niektorí obyčaj, ale sa napomínajte a to tým viac, čím viac vidíte, že sa blíži ten deň“*** *(Žd 10, 24-25)*. Ak bude táto nádej žiariť v našich srdciach, potom to bude určite aj poznať v našom všednom živote, pretože táto nádej má očisťujúci účinok. Apoštol Peter píše: ***„...akí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti, ktorí očakávate a náhlite príchod Božieho dňa... Preto, milovaní, keď to očakávate, snažte sa, aby ste mu boli najdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji“*** *(2Pt 3,11-14)*. Tiež apoštol Pavol hovorí, aby sme očakávali ***„...zjavenie nášho Pána Ježiša Krista, ktorý vás aj upevní a zachová až do konca, bezúhonných v deň nášho Pána Ježiša Krista“*** *(1K 1,7-8)*.

A tento deň, deň nášho stretnutia s Pánom, je predo dvermi. Stojme teda pripravení.

Zotrvávali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

DeHaan
Kresťan, ročník III., december 1950, číslo 12

DOBRÝ PASTIER

V Písme je veľa predobrazov Pána Ježiša Krista. Každý z nich opisuje časť Jeho osoby alebo diela vykúpenia.

Podľa svedectva Svätého Ducha Pán Ježiš je:

Syn človeka, Syn Boží, jednorodený od Otca a prvorodený z mŕtvych. On je Spasiteľom tela – Cirkvi a Vykupiteľ Izraela. Je hlava tela – Cirkvi. On je chlieb života, voda života, svetlo života a svetlo sveta. On je rannou hviezdou a slnkom spravodlivosti. On je Predivný, Radca, Silný Boh, Otec večnosti a knieža pokoja. Je Boží Baránok a lev z pokolenia Júdovho. Ľalia z údolia a ruža Sáronská. On je koreň Dávidov, anjel zmluvy a Anjel Hospodinov. Alfa a Omega, začiatok a koniec, prvý a posledný. On je Kráľ Izraelský a jeho Mesiáš, letorast spravodlivosti a Vysloboditeľ. On je Prorok väčší než Mojžiš, najvyšší kňaz podľa Melchisedechovho poriadku. Kráľ kráľov a Pán pánov, je celý prežiadúci.

Azda najnežnejší z obrazov je ten o pastierovi. *V Starom Zákone opísaný v 23. žalme a v Novom Zákone v evanjeliu Jána 10. kapitole.* Kristus, Jehovah, je pravý Pastier svojho ľudu.

Pripomeňme si niekoľko pastierov zo Starého Zákona ako tieň osoby Pána Ježiša:

1. Ábel, obetujúci pastier, ktorého zabil jeho bezbožný brat.
2. Jakob, strádajúci pastier, ktorý opustil otcovský dom a slúžil v ďalekej krajine.

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 30

3. Jozef, zavrhnutý pastier, ktorý sa neskôr stal panovníkom.
4. Mojžiš, vyslobodzujúci pastier, ktorý zachránil celý svoj národ.
5. Dávid, kráľovský pastier, ktorý kraľoval nad Izraelom v dňoch veľkej Izraelovej slávy.

Prvý je Ábel, syn Adama a Evy. Ale prvú obeť nepriniesol on, ale jeho brat Kain. Ábelova obeť bola druhá a preto zobrazuje Krista. Ábelova obeť sa podobala Božej, keď pripravoval odev pre Adama a Evu. Bola zo stáda. Preto bola predobrazom Krista – Spasiteľa. Ako Kain nenávidel svojho brata Ábela, tak nenávideli Krista jeho bratia podľa tela. Kain chcel byť spasený vlastnými skutkami, ovocím svojich rúk. Preto bol zavrhnutý. Ábel sa držal Božej cesty – obete s krvou, preto ho Kain nenávidel a zabil. To isté učinili s Kristom jeho bratia o štyritisíc rokov neskôr, keď Ho pribili na kríž a ukrižovali.

Boh položil na Kaina znamenie, aby ho nikto nezabil. Keď Izraeliti odsúdili Krista, volali: ***„Jeho krv na nás a na naše deti.“*** Táto ich žiadosť bola splnená. Boh zachoval i Kaina a nevďačný Izrael. Dodnes žehná tých, ktorí žehnajú Izraela, a zlorečí tým, ktorí mu zlorečia *(1M 12,3)*. História Egypta, Babylona, Ríma a iných to potvrdzuje, Boh pomstil sedemnásbne národ, ktorý prenasledoval a ničil Izrael. Je to tak až dodnes. Kto sa dotýka Izraela, dotýka sa zrenice Božieho oka. I zavrhnutý Izrael je predmet Božej ochrany a výkupnej milosti.

Kain, hoci bol vrah svojho brata, mal znamenie, ktoré mu zaručilo bezpečnosť všade, kde po zahnaní prišiel. Izrael je práve tak účastný Božej ochrany, i keď usmrtil samého Krista. Toto znamenie národnej nezničiteľnosti je stále na nich. Ono ich zachráni aj vo veľkom súžení, v ktorom urobí satan, ten had, posledný pokus úplného vyhladenia. To je znázornené počtom 144.000 zachránených (Zj 7) a uvedie ich do kráľovstva požehnania a slávy. Potom Boh odsúdi národy, ktoré toto znamenie neuznávali a chceli Izraela zničiť *(Mt 25)*.

Toto krátke poučenie o prvom pastierovi nám predstavuje Pána Ježiša na kríži. Kainovi bola ponúknutá milosť, ktorú on však neprijal. Podľa poslednej poznámky v Novom Zákone Kain zomrel ako nekajúci hriešnik. No z týchto slov vidíme, že Boh už prvému vrahovi na zemi ponúkal milosť. Túto milosť ponúka aj môjmu čitateľovi a všetkým ľuďom, ktorí sú dosiaľ neobrátení. Preto čiň pokánie, ver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený.

Frederick Butcher
Ze slov pravdy a lásky,
ročník XX., apríl 1936, číslo 4

KRISTOVE A NAŠE UTRPENIA

„Lebo nato ste povolaní, pretože Kristus trpel za nás zanechajúc nám príklad, aby ste nasledovali jeho šľapaje“ *(1P 2,21)*. ***„...keď trpel, nehrozil“*** *(1P 2,23)*. ***„Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých...“*** *(1P 3,18)*.

Vo Svätom Písme je zmienka o rôznom utrpení Pána Ježiša Krista. Na základe Písma môžeme hovoriť o viacerých utrpeniach.

1. Kristus trpel od ľudí ako Boží svedok. Trpel pre spravodlivosť.

Ľudia nezniesli Jeho svedectvo, lebo ***„On miloval spravodlivosť a nenávidel bezbožnosť“*** *(Ž 45,8)*. On bol svetlo sveta a prišiel, aby každý, kto v neho uverí, nezostal vo tme, ale mal svetlo života *(J 12, 46; J 8,12)*. ***„...ale ľudia viac milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé“*** *(J 3,19)*. Svojím bratom povedal: ***„Vás***

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 31

nemôže svet nenávidieť, ale mňa nenávidí, lebo ja svedčím o ňom, že jeho skutky sú zlé“ *(J 7,7).* Keď im poukazoval na to, čo boli, chceli Ho zabiť: ***„...ale teraz ma hľadáte zabiť, človeka, ktorý vám hovoril pravdu, ktorú som počul od Boha...“*** *(J 8,40).* Keď im svedčil o tom, kto On je, chceli Ho kameňovať: ***„Vtedy mu povedali Židia: Ešte nemáš ani päťdesiat rokov a Abraháma si videl? Ježiš im povedal: Ameň, ameň vám hovorím, že prv než bol Abrahám, som ja. Tedy zodvihli kamene aby hodili do neho. Ale Ježiš sa skryl a vyšiel z chrámu prejdúc pomedzi nich a tak odišiel“*** *(J 8,57-59).* Neznesli pravdu ani o sebe, ani o Ňom.

Pán Ježiš činil len dobro, rozosieval lásku naokolo, uzdravoval nemocných, slepým vracal zrak atď, atď. – ale ľudia Ho aj napriek tomu nenávideli.

Akú asi mal bolesť, keď povedal svojím učeníkom: ***„Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa prv nenávidel ako vás...ale pretože nie ste zo sveta, ale že som si ja vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí...Ak mňa prenasledovali, budú aj vás prenasledovať. Ak moje slovo zachovali, zachovajú aj vaše... Ten, kto mňa nenávidí, nenávidí aj môjho Otca. Keby som nebol činil medzi nimi skutkov. Ktorých nikto iný neučinil, nemali by hriechu; ale teraz aj videli, aj nenávideli mňa i môjho Otca. Ale to preto, aby sa naplnilo slovo, napísané v ich zákone, že ma nenávideli bez príčiny“*** *(J 15,18-25).*

Podľa týchto a iných prehlásení Písma, veriaci trpia spolu s Pánom Ježišom: ***„A budete nenávidení od všetkých pre moje meno“*** *(Mt 10,22).* ***„Ale všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať“*** *(2Tm 3,12).* Preto to nie je nijaký div, ak trpíme ako kresťania – ak trpíme pre Neho: ***„Lebo nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník, ktorý sa pletie do cudzích vecí! Ale ak trpí ako kresťan, nech sa nehanbí ale oslavuje Boha v tej čiastke“*** *(1P 4,15-16).* ***„Nedivte sa, moji bratia, ak vás svet nenávidí“*** *(1J 3,13).* Kresťania majú podiel na tomto Kristovom utrpení.

2. Kristus trpel ako Svätý Boží.

Nikto Mu ani priamo nemusel ublížiť a predsa Pán trpel, keď videl bezbožnosť a porušenosť svojho stvorenia. Trpel, keď počul rúhavé slová z úst ľudí. Podobne Lot v Sodome. Čítame, že bol ***„strápený až do ustatia bezuzdným životom bezbožníkov... Lebo vidiac a čujúc, on spravodlivý, bývajúc medzi nimi, zo dňa na deň mučil ich bezbožnými skutkami spravodlivú dušu“*** *(2P 2,7-8).* No ako asi potom trpel Pán, keď videl tú desnú tvrdosť sŕdc vodcov izraelského ľudu a učiteľov zákona: ***„A zase vošiel do synagógy. A bol tam človek. ktorý mal uschlú ruku. A striehli ho, či ho uzdraví v sobotu, aby ho obžalovali. A povedal človekovi, ktorý mal uschlú ruku: Vstaň do prostriedku! A povedal im: Či sa smie v sobotu dobre robiť a či zle robiť – život zachrániť a či zabiť? A oni mlčali. A obzrúc sa po nich dookola s hnevom, súčasne zarmútený nad tvrdosťou ich srdca“*** *(Mk 3,5).* Tiež s neľúbosťou niesol, keď Jeho učeníci nechceli, aby k Nemu prinášali deti: ***„A donášali mu dieťatká, aby sa ich dotýkal. Ale učeníci dohovárali tým, ktorí ich donášali. No keď to videl Ježiš, nemile to niesol a povedal im: Nechajte dieťatká ísť ku mne a nebráňte im, lebo takých je kráľovstvo nebeské. Ameň vám hovorím: Kto by neprijal kráľovstva Božieho ako dieťa, nevojde nikdy do neho. A bral ich na ramená, vzkladal na ne ruky a žehnal im“*** *(Mk 10,13-16).* Pán Ježiš trpel, keď ľudia pre tvrdosť srdca zostali ľpieť na povrchu náboženstva, ale opúšťali spravodlivosť, súd, milosrdenstvo a vernosť:

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 32

„Ale beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože

- *zavierate nebeské kráľovstvo pred ľuďmi, lebo vy do neho nevchádzate ani tých, ktorí vchádzajú nenecháte vojsť...*
- *zožierate domy vdov a sirôt, a to pod zámienkou dlhého modlenia...*
- *obchádzate more i suchú zem, aby ste učinili jedného novoverca, a z neho syna pekla, dva razy horšieho ako ste sami...*

Beda vám slepí vodcovia, ktorí hovoríte:

- *Kto by prisahal na chrám, to nie je nič; ale kto by prisahal na zlato chrámu, ten je povinný držať (sľub)...*
- *A kto by vraj prisahal na oltár, to nie je nič; ale kto by prisahal na dar, ktorý je na ňom, ten je povinný držať (slovo)...*

Beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože

- *Dávate desiatky z máty, z kôpru, a kmínu a opustili ste to, čo je ťažšieho v zákone, súd, milosrdenstvo a vernosť; toto bolo treba činiť a tamto neopustiť.“ (Mt 23,13-23).*

Podobne trpíme aj my, ktorí sme v Kristovi. Čím viac sme Jemu podobní, čím viac nás ovláda Jeho Duch a Jeho myseľ, tým viac trpíme, keď vidíme vôkol seba bezbožnosť, hriechy a ich dôsledky, tvrdosť ľudských sŕdc, zmätok a bezradnosť. Trpíme kvôli nesprávnemu učeniu, keď sa zdôrazňuje litera a opúšťa sa súcit a milosrdenstvo. Vykúpený človek sa nikdy nebude smiať dvojzmyselným vtipom. Bude zarmútený nad takou plytkosťou.

3. Kristus trpel pre súcit k nám.

Pán Ježiš mal bolesť vo svojom srdci, keď videl zástupy opustené pastiermi. Videl ich ako rozptýlené ovce: ***„A keď videl tie zástupy, hlbokou ľútosťou bol pohnutý nad nimi, že boli zmorení a rozptýlení ako ovce, nemajúce pastiera“*** *(Mt 10,36).* Vzdychy Pána Ježiša odkrývajú bolesť v Jeho srdci. Zavzlykal, keď uzdravil hluchého a zajakavého: ***„...a vzhliadnuc do neba zavzdýchol a povedal mu: Efatha! Čo je: Otvor sa! A hneď boli otvorené jeho uši, a rozviazané bolo puto jeho jazyka a hovoril správne“*** *(Mk 7,34-35).* Keď videl plač Márie a Židov nad úmrtím Lazara, ***„...zovrel duchom a zachvel sa...“*** *(J 11, 33).* I keď príčiny týchto Pánových povzdychov sú rôzne, je v nich zrejmý Jeho súcit s trpiacimi. On plakal s plačúcimi: ***„A Ježiš zaplakal“*** *(J 11,35).*

Keď vidí matka trpieť svoje dieťa, netrpí s ním? Len krkavčej matke je ľahostajná bolesť vlastného dieťaťa. Netrpel náš Pán, keď vo svojej vševedúcnosti videl svojich vykúpených trpieť pre Jeho meno? Netrpel, keď videl, ako milióny Jeho nasledovníkov bude trpieť, keď ich predhodia dravým šelmám, upália, ubičujú k smrti a vyženú z ich domovov kvôli Jeho im drahému menu?

Keď je o Bohu napísané, že ***„V každom ich (Izraelovom) súžení mal aj on súženie...“*** *(Iz 63,9)*, či by nemal Pán ten istý súcit v utrpeniach s Cirkvou a v budúcnosti so všetkými, ktorí budú trpieť pre Jeho meno?

Veriaci ľudia tiež cítia jedni s druhými. Aj oni plačú s plačúcimi. Pavol mal ***„veľký zármutok a neprestajnú bolesť v srdci“*** *(R 9,2)* za svoj národ. Mal úzkosť a každodennú starosť o všetky zbory Božie *(2K 11,28-29).* Mal súcit so zármutkom veriacich v Korinte, ktorý im spôsobil jeho list a iba keď počul dobrú správu od Títa o nich, potešil sa: ***„Lebo ak som vás aj zarmútil tým listom, neľutujem, ak som aj ľutoval, lebo vidím, že rečený list, ak vás aj na malú chvíľu bol zarmútil, teraz sa radujem, nie že ste sa boli zarmútili, ale že ste sa zarmútili na pokánie; lebo ste sa zarmútili podľa Boha, aby ste z nás v ničom nemali škody“*** *(2K 7,8-9).*

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 33

4. Kristus trpel od Boha za naše hriechy a neprávosti.

Toto utrpenie zakúšal jedine na kríži. Až na kríži bol obeťou za náš hriech, obeťou za naše viny, pokojnou obeťou a obeťou zápalnou. Týmto utrpením netrpel vo svojom pozemskom živote, ani v Getsemanskej záhrade. Nie, až na kríži. Iba tam a vtedy vzal na seba naše hriechy a trpel spravodlivý za nás nespravodlivých. Až tam pil kalich, ktorý obsahoval Boží súd za akékoľvek naše previnenia a pil ho tam sám.

Na kríži trpel Kristus od ľudí i od Boha. Od ľudí trpel pre svoju spravodlivosť a ako verný svedok Boží. Od Boha trpel za naše hriechy Od Boha trpel pre naše spasenie. Keď však Pán zvolal: ***„Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“*** *(Mt 26,46),* toto utrpenie za naše hriechy bolo tak hlboké, že zatienilo všetky ostatné utrpenia, ktorými Pán kedy pretrpel.

Znovu si opakujeme: Môžeme trpieť spolu s Kristom ako Boží svedkovia a pre spravodlivosť; môžeme spolu s Ním trpieť ako svätí Boží nad ľudskou bezbožnosťou, ako trpel Lot. Tiež môžeme trpieť spolu s Ním pre súcit k druhým, plakať s plačúcimi. Nikdy však s Ním nemôžeme mať podiel na onom utrpení, ktoré vzal z ruky Božej za naše hriechy kvôli nášmu spasenie. Týmto utrpením, utrpením ako náš zástupca, trpel za nás Kristus, náš drahý Pán, sám.

Zotrvávali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ze slov pravdy a lásky,
september 1947, číslo 3

PANE, NAUČ NÁS MODLIŤ SA. *(Preložil: B. Dř) (L 11,1-5)*

Modlitba nie je dar. Je obecenstvom s Bohom, porada s Ním o všetkom, čo sa deje v našej duši. Aj to najvšednejšie v našom živote, ako jedlo, má nám dať podnet k rozhovoru s Bohom. Ako obdivuhodne blízko sme Bohu, keď hovoríme s Ním o všetkom. Keď nás Božia milosť tak vysoko, až k Bohu pozdvihla, nemá nám už stačiť nič menšie. Aj keď máme z milosti daný prístup k Bohu, vždy sa musíme učiť uvedomiť si, s kým máme dočinenia. Boh je ***„...vysoký a vznešený...“*** *(Iz 57,15).* Pravá modlitba je dôsledok vnútorného vzrastu a výchovy, ako sa chovať v Božej prítomnosti a v Jeho dome.

Dobre vychovaný človek je všeobecne vážený. Veriaci človek musí byť tiež vychovávaný, aby sa vedel patrične chovať v Božom dome. Apoštol Pavol píše Timoteovi: ***„Toto ti píšem v nádeji, že naskore prijdem k tebe; ale keby som meškal, aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je cirkev živého Boha, stĺp to a pevná postať pravdy“*** *(1Tm 3,14-15).*

Aj my sa musíme učiť, ako sa máme chovať v Božom dome pri modlitbe. Apoštol Pavol písal Timoteovi, aby sa tomu naučil z jeho listu. A rovnako, ako Timoteus, musíme byť aj my kŕmení ***„...slovami viery a dobrého učenia...“*** *(1Tm 4,6).* Timoteovi mohlo byť dané svedectvo, že nasledoval slova viery a dobrého učenia. Kiež i o nás môže dať Svätý Duch toto svedectvo.

Naše chovanie, či obcovanie, v Božom dome nemôže byť podľa nás. Sme v Božom, nie našom dome. Všetko v Božom dome musí odpovedať Jeho myšlienkam. Príkladom nášmu chovaniu je sám Pán Ježiš. V Ňom je nám dokonale zjavený Boh, On je odblesk Božej slávy a obraz Jeho podstaty. On hovorí i nám:

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 34

„Učte sa odo mňa!“ (Mt 11,28).

Raz prišiel k Pánovi Ježišovi jeden z Jeho apoštolov a prosil Ho: ***„Pane, nauč nás modliť sa!“*** Iste spozoroval rozdiel medzi modlitbami Pána Ježiša a medzi modlitbami druhých. Vypozoroval, že modlitba nie je súbor slov, ale rozhovor duše s Bohom, ktorého oko spočíva na nás a ktorý číta v našom srdci.

Tento učeník nepovedal: *„Pane, nauč mňa, ale nás modliť sa!“*. Vedel, že nie len on, ale všetci potrebujú ponaučenie o modlitbe. Nemáme sa i my niečomu učiť, keď sa schádzame k modlitbám? Je to naším želaním, aby všetci bratia vedeli, ako sa majú modliť, aby nebola pravá modlitba výsadou len niektorých starších bratov?

V našich modlitbách môžeme mnoho vyjadriť a predsa môžu byť krátke. Boh nás vo svojom Slove varuje pred ľahkovážnou rečou v Jeho prítomnosti: ***„Nenáhli svojimi ústami a tvoje srdce nech sa neponáhľa vyniesť slovo pred Bohom, pretože Boh je na nebesiach, a ty si na zemi, preto nech je tvojich slov málo“*** *(Kaz 5,2).* Výroky Písma sú krátke. Pozorujme tú krátkosť vety, v ktorej Boh svedčí o svojom Synovi:

„Toto je ten môj milovaný Syn, toho poslúchajte!“ (L 9,35).

Ako málo slov a predsa ako mnoho je nimi povedané. Boh mohol použiť viac slov, ale neurobil tak.

Na prosbu učeníka: ***„Pane, nauč nás modliť sa!“***, odpovedá Pán: ***„Keď sa modlíte, hovorte: Náš Otče, ktorý si v nebesiach! Nech sa posvätí tvoje meno!...“*** atď.

Aj tu pozorujme:

1. **krátkosť modlitby,**
2. **veľkú rôznosť jednotlivých prosieb.**

To sú dva dôležité body v modlitbe, ktoré sa mali učeníci naučiť. Ak sa modlíme krátko, môžeme vyjadriť rôzne prosby; i v našich modlitebných hodinách majú byť naše modlitby krátke a plné rôznosti. Každý brat má byť schopný modliť sa v zhromaždení.

Ako už bolo povedané, modlitba súvisí s našou výchovou a s naším vnútorným rastom. Ak je každé ráno naše ucho naklonené načúvať Jeho Slovu, bude potom i náš jazyk hovoriť poučenia, ktoré nám On dal.

My hovoríme teraz ale o modlitbách v modlitebných zhromaždeniach a nie o modlitbách v komôrke ***„s otvorenými oknami k Jeruzalemu“,*** v ktorej kľakal Daniel trikrát za deň na svoje kolená. Ako veľmi túžil Daniel po osobnom obecenstve s Bohom! Ako často kľakáme my vo svojej komôrke s vnútorným zrakom upretým hore?

Túžime byť niekedy sami, úplne sami so svojím Bohom alebo so svojou ženou ísť pred Jeho tvár? Nie je predsa na zemi žiadna bytosť, ktorá by bola mužovi v duchovných veciach bližšia ako jeho žena. Je jedno telo s ním, ak je ale všetko podľa Božieho poriadku a ak nie je nijaký tieň medzi nimi a Bohom. Pri modlitbách v súkromí môžeme svoje srdce vyliať a volať k Bohu, čo nie je dobre možné pri spoločných modlitbách v zbore.

Pán poúča ďalej svojich učeníkov a poukazuje tiež na muža, ktorý prichádza k svojmu priateľovi so zreteľnou prosbou: *„Priateľu, požičaj mi tri chleby!“* Čo tým chce povedať Pán? Určite to, že máme prichádzať k Bohu s jasnými a určitými prosbami. Keby sme túto prosbu: *„Priateľu, požičaj mi tri chleby,“* porovnali so spôsobom, ako dnes niektorí veriaci vyjadru-

blok 23.qxd 3.12.2015 20:49 Page 35

jú svoje prosby, bolo by nám iste nápadné, aké neurčité, nejasné a zaodiate do množstva slov sú tieto modlitby. Možno, že dnes by niekto potreboval množstvo slov, čo vtedy onen muž vyjadril piatimi slovami. Žiaľ, že často sa stáva, že po vyslovení Ameň vie sotva kto, za čo sa dotyčný modlil.

Boh chce, aby sme sa modlili jasnými slovami. Keď Pán Ježiš prišiel do Jeruzalema, volal stále jeden slepý: ***„Ježišu, Synu Dávidov, zmiluj sa nado mnou.“*** Pán Ježiš zastavil, rozkázal, aby ho k Nemu priviedli a opýtal sa ho: ***„Čo chceš, aby som ti učinil?“*** Slepý odpovedal: ***„Pane, aby som videl“*** *(L 18,38-41).* Myslíte, že Pán Ježiš nevedel, po čom onen slepý túžil? Iste vedel, ale chcel počuť jasnú prosbu z jeho úst.

V *Lukášovi 11,5* čítame, že onen muž potreboval tri chleby (nie jeden, ani dva, ale tri). Jeho prosba bola určitá a jasná: ***„Priateľu, požičaj mi tri chleby“***. Toto všetko nám dal Pán Ježiš napísať pre naše poučenie. Kiež by naše modlitby boli vždy jasné a určité. Tento muž v L 11, 5 vedel dobre, o čo chce svojho priateľa prosiť.

Ak niekto v zhromaždení povstane so slovami: *„Modlime sa!“* má dotyčný vedieť, o čo chce Pána prosiť a akú vec predložiť. Je možné, že Svätý Duch behom modlitby vloží do jeho srdca ešte iné prosby, ktoré by mali byť predložené. Často sa nám zdá, že modlitba niektorých bratov neobsahuje nič určité. Ich modlitba je len množstvom slov, fráz a učenosti. Keby sa Pán takého brata opýtal ako toho slepého: *„Čo chceš, aby som ti učinil?“*, musel by sa iste zľaknúť a sám seba opýtať: *„Čo som to vlastne chcel povedať tými mnohými slovami svojmu Pánovi?“*

Tak sa nemáme modliť, milí bratia! To nie je modlitba v Svätom Duchu. Ak je to tak s nami, zanechajme to. No, mnohé zvyky sa ťažko odkladajú a je možné, že tí, ktorí majú také zvyky, ani o nich nevedia a často ich vidia u iných, len nie u seba. Nech sú naše modlitby jasné a určité. Buďme si vedomí predovšetkým toho, že hovoríme s Bohom, že sme ústami modliaceho zhromaždenia, ktoré má k našej modlitbe pripojiť svoje Ameň. Chráňme sa kázania v modlitbe a zvlášť slov, ktoré síce vysielame k Bohu, ale nimi kážeme bratom. Ako trapné sú takéto modlitby.

Nebezpečenstvo spočíva tiež v tom, že naše modlitby plnia časné veci a ťažkosti. Iste, že môžeme nášmu Pánovi predložiť všetko. Robili tak aj učeníci vo svojej modlitbe v *Sk 4, 24-30.* Ale aj tu vidíme, aká krátka a predsa obsažná bola ich modlitba. Žiadny labyrint slov.

Mali by sme si všímať všetky modlitby v Novom Zákone. Aj tieto sú nám dané pre naše poučenie. Spomeňme si len na modlitby apoštola Pavla. Aké jasné a určité sú slová v jeho modlitbách v *listoch Filipänom 1* a *Efežanom 1 a 3* za vzrast a osvietenie svätých.

Kiež by aj naše prosby, ktoré predkladáme nášmu Otcovi, boli triezve a určité, či to budú prosby alebo poďakovania za zbor, za svätých, za evanjelium, za vládu a nech by sme si boli vždy vedomí poučení, ktoré Pán dal svojim učeníkom, keď Ho prosili:

„Pane, nauč nás modliť sa!“

blok 23.qxd 29.11.2015 12:54 Page 36

„Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť a to všetko vám bude pridané“ (Mt 6,33)

Srdečne pozývame k Božiemu slovu kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod. a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom dome Kresťanského zboru v Bratislave na Tehelnej 22.

ODPORÚČAME

Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať na adrese: Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista, Púpavova 4, 84104 Bratislava, alebo na adrese redakcie časopisu Kresťan.

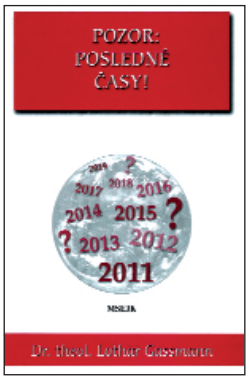

Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček. Podľa prvého revidovaného vydania z roku 1951 vydala Slovenská biblická spoločnosť

Dr. Theol. Lothar Gassmann: Pozor, posledné časy!

Útok na Cirkev Pána Ježiša v posledných časoch. Ako sa napĺňa? Ako mu máme čeliť? 40 strán.

Nikolaj Petrovič Chrapov: Šťastie stratených duší, I. Otec, II. Krst ohňom, III. Skúška

Trojzväzkové dielo N. P. Chrapova z obdobia krutovlády komunizmu v Rusku je svedectvom o tom, ako Pán Ježiš Kristus pomáha veriacim a verne oddaným Jemu, nech už trpia pre nedorozumenie alebo úmyselným prenasledovaním. V **1. zväzku** (177 strán) je na príbehu rodiny Vladykinovcov vykreslený osud autorových rodičov a jeho detstvo. **2. zväzok** (312 strán) vykresľuje osudy troch mladých ľudí, ktorí dozrievajú v mužov a nájdu skutočný život. V **3. zväzku** (350 strán) sa spájajú dejové nitky z minulosti do celku. N. P. Chrapov podľahol 6.novembra 1982 utrpeniu sťažených táborových podmienok, ktorým bol vystavený až do konca. Jeho život je príkladom šťastia strateného života a popisuje ho zástupne za všetkých, ktorí boli umlčiavaní.

Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.

Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk